PROMIN

ПРОМІНЬ

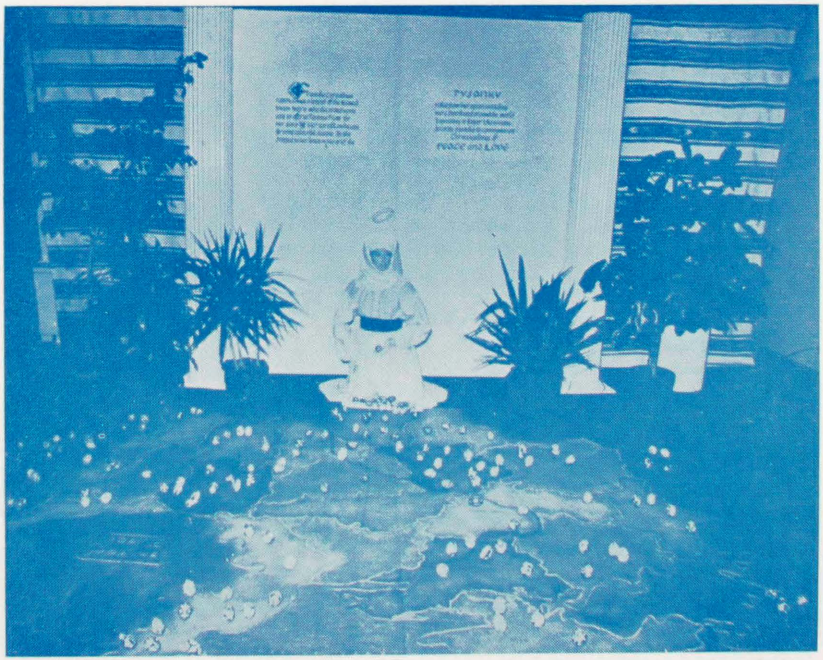

Ч. 11
Листопад
1976

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК ЛИСТОПАД, 1976 Ч. 11

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN

No. 11 NOVEMBER, 1976 VOL. XVII.

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$6.00
Передплата до інших країн	6.00
Поодиноке число	60

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$6.00
Subscription in other countries	6.00
Single copy	60

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Українська делегація на Конференції „Габітат" 1
Іра Шох — Ольга Петлюра 3
Анастасія Шемелюк — Рефлексії з Бр. Колюмбії 6
Н. М. — Діти 9
Анна Троян — Весняна діяльність Східньої філії Музею Союзу Українок в Торонті 10
New Citizenship Act passed by Parliament 14
Retirement Savings Plan 15
З. Орест — Музейні експонати — джерело етнографії 18
Річні звіти відділів 21
Громадська і родинна хроніка 27
Для господинь 32

НА ОБКЛАДИНЦІ — З мистецької виставки в Павільйоні „Одеса" в Інст. Св. Володимира сцена гуцульської легенди про писанки, які Мати Божа принесла Пилатові щоб змилосердився над Христом й які розкотились по всій Україні. Тут є понад 150 писанок, частина музейного проєкту створити найбільшу удокументовану збірку українських писанок на сході Канади. Гл. статтю на ст. 10.

ПІВСТОРІЧЧЯ — 1923 — 1973 — ЖІНОЧОГО ТОВАРИСТВА ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ В САСКАТУНІ, ПЕРШОГО ВІДДІЛУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Під таким заголовком появилась солідна праця — історія першого відділу Союзу Українок Канади в Саскатуні. Авторкою книжки є Савеля Стечишин.

Відділ в Саскатуні видав цю книжку з нагоди свого 50-ліття 1973 року. Хоч в ній описано працю жіночого т-ва, то читач знайде тут для себе багато цікавого — книжка відзеркалює образ подій та праці цілої організації Союзу Українок, особливо його початки.

Книжка багато ілюстрована історичними світлинами, видана на добрім папері. Книжку повинні набути собі членки інших відділів для бібліотек, в подарунку, для себе і всі ті, які цікавляться зростанням українського життя в Канаді.

Ціна книжки: в твердій полотняній оправі — $8.00, в м'якій оправі — $5.00.

Замовляти на адресу:

Ukrainian Women's Ass'n Branch
919 — 20th Street West
Saskatoon, Sask. S7M 2H3

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

1926 — 1976

У ЮВІЛЕЙНИЙ РІК СВОГО 50-ЛІТТЯ ГОТУЄТЬСЯ

ДО

УРОЧИСТИХ СВЯТКУВАНЬ

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

Українська делеґація на Конференції "Габітат" Ванкувер, Б.К.

Негайно після відкриття Конференції ООН "Габітат" на початку червня 1976 р., українські делеґати, які прибули на конференцію з різних частин Північної Америки, почали робити заходи, щоб спонукати конференцію розглянути проблему совєтського колоніялізму й комплексу пов'язаних з ним справ. Місцева українська громада та Відділ Комітету Українців Канади теж активно включились у цю працю, а також прийняли до себе в гості деяких членів української делеґації.

"Габітат" складається з двох конференцій: наради урядових делеґацій і т. зв. "Форум" для представників неурядових організацій і установ. Урядова конференція розпочалась 31-го травня промовами генерального секретаря ООН, Курта Вальдгайма; генерального секретаря Конференції, Енріке Пеналоси; генерального ґубернатора Канади, Жюля Леже та прем'єр-міністра Канади, П'єра Трудо. Промовці вказали на те, що "Габітат" продовжує працю Стокгольмської Конференції про довкілля, Римської Конференції про харчування та Букарештської Конференції про населення. Вони підкреслили конечність постачання відповідних помешкань для швидко зростаючого населення світу.

На конференції заступлені як СССР, так і Українська ССР; висвітлюються фільми на тему людських поселень на їх територіях.

Впродовж першої сесії багато урядових делеґатів та кореспондентів переглядали летючки про колоніялізм, що їх роздавали члени української делеґації при дверях конференційної залі. Намагання членів делеґації одержати акредитацію на урядову конференцію закінчились неуспіхом, коли правні урядовці ООН відхилили прохання ЗУАДК про статус обсерватора в характері неурядової організації, на підставі, що ЗУАДК не є міжнародньою організацією, а організацією українців Америки. Незважаючи на те, деякі члени української делеґації мають доступ на конференцію як представники преси.

"Форум" виявився набагато більш сприятливим для участи українських представників. У видному місці в головному виставочному центрі поставлено кіоск з написом: "Негуманні поселення в СССР — міжнародня колоніяльна проблема". Ззовні кіоск має вигляд української хати, прикрашеної при вході полтавським квітковим мотивом; усередині розташована виставка літератури про українських політв'язнів, колоніялізм та русифікацію. На одній стіні, відгородженій в'язничними ґратами, висять світлини й профілі політичних в'язнів. В іншому місці вивішена карта СССР, на якій вказані таборові комплекси. Роздаються летючки з твердженням, що СССР — це колоніяльна потуга, що в ньому немає свободи переселення, що пам'ятки культури нищаться з доручення влади, що відбувається русифікація, переслідування релігії й ув'язнення за політичні переконання. Дуже багато відвідувачів підписує петиції в обороні Валентина Мороза, проти колоніялізму і проти переслідування релігії.

Члени української делеґації розмовляють з відвідувачами кіоску, відбувають інтерв'ю з представниками преси, радіо і телебачення, й відвідують сесії "Форуму". На одній сесії, на якій розглядалася проблема тортури й негуманного трактування в'язнів, п-ні О. Заверуха порушила справу знущання над політичними в'язнями в совєтських психіятричних заведеннях. Присутні віднеслися прихильно до виступу п-ні Заверухи, а видатний ванкуверський психіятр д-р Ґурт підтвердив її завваги і вслід за нею вимагав міжнародньої акції проти зловживання психіятрією в СССР.

В СПРАВІ ПЕРЕДПЛАТИ "ПРОМЕНЯ"

Цією дорогою повідомляємо наших передплатників, що з уваги на зріст коштів видання і пошти, ми примушені піднести ціну на річній передплаті журнала з $6.00 на $8.00, починаючи з 1 грудня 1976 року. До кінця листопада ще можна вносити передплату за ціну $6.00.

Починаючи з 1 грудня 1976 року річна передплата "Променя" буде $8.00 в Канаді і до інших країн.

Централя Союзу Українок Канади
і Адміністрація "Променя"

Українські делеґати виступають на пресконференціях із запитами про такі справи як концтабори, ув'язнення за політичні переконання й відсутність свободи переселення в СССР. Наприклад, на першій пресконференції ґенерального секретаря Е. Пеналоси, йому поставлено питання про можливість дискутування концтаборів і психіятричних в'язниць як форми "габітату", яку слід натаврувати. Його теж питали про проблему свобідного переселення і вибору габітату. П. Пеналоса відповів, що рішення дискутувати дану проблему мусить бути прийняте урядовими делеґаціями; він відмовився зайняти становище до порушених справ. Подібно, економіст Варвара Ворд ствердила, що справа свободи переселення була розглянута тільки посередньо групою експертів, які опрацювали текст "Ванкуверської декларації", представленої на урядовій конференції. Такі знавці як Марґарита Мід і Бакмінстер Фуллер уважають цю справу похідною від проблеми, де находяться ресурси у поодиноких країнах і як їх найкраще використати. Предсідник конференції п. Б. Дансон згадав тих, які не заступлені на нарадах. Пізніше, на своїй пресконференції, п. Дансон відмовився подати уточнення, обмежившись заввагою, що не слід розглядати ці справи виключно з точки зору індустріяльних країн.

На пресконференції прем'єр-міністра Трудо, яка відбулась у вівторок, 1-го червня, пані Х. Ісаїв спитала, що можна б зробити, щоб дати громадянам таких країн як СССР, делеґації яких не представляють задовільно поглядів населення, можливість висловити свої погляди на конференції та вплинути на урядову політику. У довшій відповіді прем'єр-міністер сказав, що існують уряди різних типів і вибирати між ними нелегко, а групи, які не мають доступу до урядових делеґацій можуть виявити свою думку через неурядові організації.

2-го червня, на пресконференції канадської делеґації, п. А. Семотюк запитав члена цієї делеґації, п. В. Юрка з Едмонтону, чи Канада готова порушити справу деколонізації на форумі конференції. П. Юрко відповів, що ця справа належить до конференційної комісії ч. 1, і запити слід спрямовувати туди.

Наступного дня відбулася пресконференція совєтської делеґації. На питання п-ні Х. Ісаїв про те, чому В. Мороза перевезено до Інституту ім. Сербського, речник делеґації Фомін відповів, що жоден політв'язень в СССР не перебуває в психіятричному заведенні. З черги п-ні У. Целевич спитала про нищення церков в Україні; п-ні Х. Фіяла піднесла справу ґеноциду українського народу й порушення прав людини в СССР; і п-ні Х. Ісаїв спитала, чому уряд СССР ізолює себе від народу й не узгляднює бажань загалу в своїй політиці. На всі ці питання Фомін відповів, що вистачає поїхати в СССР, щоб переконатися в неправдивості таких закидів. П-ні О. Заверуха спитала, чому уряд СССР відмовив міжнародньому скандинавському комітетову дозвіл відвідати концентраційні табори і 330 таборів важкої праці, на що Фомін відповів, що члени цього комітету не мали щирих інтенцій.

3-го червня представники СКВУ, п-ні Х. Ісаїв і п. А. Семотюк, відвідали ґенерального секретаря конференції п. Е. Пенолосу, вручили йому меморіял СКВУ і попросили, щоб пропоновані резолюції були представлені на форумі урядової конференції. У відповідь п. Пенолоса заявив, що ця справа не належить до його компетенції, і що такі резолюції можуть пропонувати тільки делеґації поодиноких країн. З огляду на те, представники СКВУ роздали копії меморіялу всім делеґатам на конференцію.

У промові, виголошеній на урядовій конференції 4-го червня, представник Української ССР відповів на твердження меморіялу СКВУ про нищення церков в Україні. Для послаблення цих обвинувачень він вказав на те, що в Києві розпочалось відновлення Видубецького монастиря.

У той сам день Відділ КУК у Ванкувері зорганізував демонстрацію в обороні Валентина Мороза та за свободу Віри і Церкви в Україні. Ця маніфестація й діяльність української делеґації на конференції "Габітат" здобули розголос у репортажах телебачення Сі-Бі-Сі й місцевого щоденника »Ванкувер Сан«. Великою популярністю користується кіоск, в якому роздаються друковані матеріяли Комісії Прав Людини СКВУ та Комітету Оборони Валентина Мороза.

ІРА ШОХ

Ольга Петлюрова

Де не лилися ви в нашій бувальщині,
Де, в які дні, в які ночі —
Чи то в Половеччині, чи то в князівській
[удальщині,
Чи то в козаччині, ляччині, ханщині, панщині,
Руськії сльози жіночі?

Скільки сердець розривалось ридаючи,
Скільки зв'ялили страждання!
А як же мало таких, що міцніли, складаючи
Слово до слова, з бесмертних піснях виливаючи
Тисячолітні ридання!

Іван Франко

Минуло 50 років від трагічної дати убивства св. п. Симона Петлюри, який записаний в нашій історії головним будівничим і незломним, непохитним воїном відродженої України в її змаганнях за волю. Святкується його пам'ять, пишуться книги, статті, спогади, бо він створив період в історії України, де ідея самостійности Української Народної Республіки була органічно зв'язана з іменем Петлюри. Згадується співробітників, дорадників, генералів, та майже не згадується людини, яка стояла обіч нього на протязі 16 років спільного життя та ділила з ним турботи, неспокій, журбу. Не згадується його дружину Ольгу Опанасівну Петлюрову. А їй довелося перейти хресну дорогу; не тільки бурю революції, змагання за волю, терор, війну, постійний страх за життя найближчої людини, але теж незмірний біль та жаль вдови по передчасно обірваним життям товариша-дружини.

Історичне містечко, де прийшла на світ Ольга, Мала Дівиця, лежить там, де межує Чернігівщина з Полтавщиною. Ця частина України на півночі захоронена лісистою Чернігівщиною, від сходу Харківщиною та від полудня гарячою Катеринославщиною й від заходу Київщиною, є знана як "Серце України": Полтавщина. Це тут найкраще збереглися старі вірування, звичаї, пісні, традиції, а передусім — чудова наша мова. Полтавщина та Чернігівщина, старі землі Гетьманщини, задержали традиції козацької держави та свій окремішний стан в суспільстві, а саме: побіч дворянського, міщанського, селянського ще стан козачий. Управлявся він на підставі окремих статей Руcько-Литовського статуту й

Ольга Петлюра з дочкою Лесею

хоч були вони хліборобами, одначе ніколи не гнули спину перед паном та не цілували йому рук.

Лагідніше підсоння та багатство природи наснажувало людей і не давало забути — "що немає лучче, та немає краще, як у нас на Вкраїні"... Тому не випадково теж, що ці землі вилонили із себе на протязі 19-20 ст. так багато визначних українців. Це бо звідсіля пролунав голос І. Котляревського безсмертною Енеїдою й поклав свою печать на відродженню української мови, на глум тим усім, що хотіли поховати під Полтавою волю України. І слідом за Котляревським пішли не тільки поодинокі особи, а цілі роди: Драгоманови — Михайло та Олена (Пчілка), Тадей та Максим Рильські, великий наш Лисенко, Королів - Старий, А. Лівицький, Б. Мартос, В. Дорошенко, Степан Скрипник (митр. Мстислав), і також Симон Петлюра. Походили вони з родин дрібних поміщиків, козацького стану та духовенства. Української свідомости вони набиралися в таємних гуртках заснованих в гімназіях, а ще більше в духовних семінаріях, з огляду на свій близький склад до народу.

Дівоче прізвище Ольги Петлюрової було Більська. Народилася вона 23 грудня, 1885 р. Батько її Панас Більський був учителем в Малій Дівиці, а мати була дочкою священика з недалекого села Погребів на Прилуччині. Батько скоро помер і мати переїхала до своїх батьків і там проживала до часу, коли треба було посилати двох дочок до гімназії, а тоді переїхала до Прилук. Щоб вчити дітей, матері доводилося брати учениць на пансіон і важко працювати, але це не спиняло її, бо наука дітей була в її розумінні найголовніша річ.

Товаришка Ольги по гімназії, Наталя Дорошенко - Савченко пише — "що жили вони бідно. Оля була не по літах поважна дівчина. Трималася в клясі тихо. Не брала участи в наших збитках. Вчилася старанно, грала на фортепіяно. Хоч мати її була бідна, але вона мала всі необхідні книжки до навчання, чого не можна було сказати про багатьох з нас. Гарнесенька, кароока, кучерява нервова дівчинка, як учитель викликав її відповідати, то вона мішалася, спочатку червоніла й загикувалася, але скоро опанувавшись відповідала добре. Вона пильно вчилась, не належала до нашого таємного гуртка, бо ми не хотіли її втягати, розуміючи, що то було небезпечно, бо вона була материна надія, яка буде в майбутності підпорою сім'ї. По закінченню гімназії Ольга спочатку працювала учителькою в нижчих клясах гімназії в Прилуках, де не вимагалося вищої освіти, а згодом одержала таку саму працю в Києві, в гімназії Жеребцової".

Ольга не вчилася дальше, звичайно, тому, що не було за що, одначе вона дуже багато читала й цікавилася всіми подіями, які тоді відбувалися по революції 1905 р.

У Києві, в домі М. Порша, влітку 1908 р. зустрічає свого земляка полтавця Симона Петлюру. Знайомство перейшло в ближчу приязнь і в червні 1910 р. Ольга стає дружиною С. Петлюри. В час знайомства з Ольгою, Симон Петлюра вже був одним з кращих журналістів, літературним критиком в українських газетах та журналах, і визначним політичним робітником в партії РУП. В той час Петлюра мав вже зовсім сформований національно - політичний світогляд і у свої 29 років вибирав собі на дружину таку людину, яка розуміла його й відповідала своїм рівнем освіти до його вимог.

По одруженню в Києві, Ольга виїжджає разом з чоловіком до Петербургу, а рік пізніше до Москви, де Петлюра працював на хліб в торговельній фірмі, а рівночасно редагував місячний журнал в російській мові »Украинская Жизнь« для освідомлення росіян з українськими справами. Жили вони убого, по спогадах Короліва - Старого в двох кімнатках, які були не тільки їх помешканням, а теж і місцем нарад в редакційних справах та нарад української громади в Москві. А що вже тоді Петлюра був одним з кращих промовців на всякого роду урочистостях та зборах то це забирало в нього дуже багато часу, а гроші, що заробляв у фірмі, частенько уживав на доплату до друку, бо важко було видавати журнал за передплати й мізерні пожертви. По словах Короліва-Старого виглядав він тоді "якийсь надто змучений, надто нужденний, з жовтим висохшим обличчям", а сам про себе пише (з листів) — "Для себе нічого не можу придбати, бо навіть і ті короткі хвилини, що зостають в мене поза службовою працею та редакційною роботою, забирає в мене всяка метушня, писанина — я нічого не можу читати, ні писати, ні думати навіть" . . .

Це є найкраща ілюстрація того напруженого життя, яке ділила Ольга зі своїм дружиною, звичайно, й для неї не було в нього часу, але вона терпеливо це переносила, бо треба було його піддержувати та допомагати йому в важких хвилинах, у безнастанному змагу до осягнення мети. Обидвоє були дуже скромні й безсеребряні, праця для ідеї була перша, а все інше було побічне. В Москві прийшла на світ їхня єдина доня Леся.

З вибухом першої світової війни Петлюра переходить на працю до "Союзу Земств і Городов", часто буває в роз'їздах, революція застає його в Менску на Білорусії, а Ольга переїжджає до Києва. Тут в Києві вони займають дві малі кімнатки в скромному готелі на Фундуклеївській вул. Петлюра стає до організації та українізації фронтових частин з метою створення українських полків, бази для самостійної української армії, його вибирають головою Українського Військового Комітету. Як представник Комітету Петлюра прибув на перший Військовий З'їзд у травні місяці 1917 р. у Києві, де його було обрано головою Укр. Військ. Генерального Комітету, а в червні Симон Петлюра стає першим Секретарем військових справ.

Це були бурхливі, радісні, повні сподівань часи, коли все кипіло й хвилювалось, коли недосвідчені, але охочі патріоти з хаосу намагалися створити своє самостійне, власне життя; визволитися передусім з вікової залежности та ярмлення московського старшого брата. А це була зовсім не легка справа, бо хоч царат упав, та Тимчасовий Уряд в Петрограді не мав ніякої охоти давати дозвіл на відокремлення України. Війна ще дальше тривала, хоч на фронті почалася деморалізація у війську, під впливом соціялістичних агітаторів і тому, що солдати були змучені та хотіли йти додому.

У Києві тоді відбувалися: з'їзди, наради, вибори, ухвалення програм, уконстатування уряду. Поволі, але методично пишуться універсали Українською Центральною Радою під проводом голови Михайла Грушевського, в яких висказується воля українського народу до своїх прагнень та прав, до свого самостійного життя. Дуже то було нелегке завдання, бо разом з тим виникали негайні завдання: українізації уряду, шкіл, а передусім свого війська, як тієї сили, на яку міг би спертися легальний уряд України в ті нестійкі, заогнені часи. І може найкраще розумів це Петлюра, тому й віддає він свою найбільшу увагу військовій справі, наперекір деяким членам уряду, що не уважали це необхідним.

У ті часи виснажливої, вичерпуючої праці Ольга Петлюра була його стійкою опорою, вона спокійно годилася з його відсутністю, бо так, як і він розуміла важливість того завдання, яке Петлюра брав на себе. Рідко хто бачив її в ті моменти, коли Петлюра був вже вітаний величезними зборами, овоціями, які довго не стихали. Дехто вважає, що сам Симон Петлюра тримався трохи на боці зі своїм сімейним життям, бо родина його не мала нічого спільного з його політичною акцією, та воно, мабуть, не зовсім так, бо скорше Ольга Петлюра була то їдумки, що те, що робить Петлюра є його заслуга, а не її й тому їй не належить ніяке визначення. Була дальше дуже скромна й трималася в тіні, хоч, безперечно, її захоплював той радісний настрій, який панував тоді у всіх українців, бо вони бачили зорю відродження України, а вона більше як хто готовилася до того.

Та незабаром прийшли інші часи. Бурхлива ріка революції видерла на поверхню нове каміння; в Петрограді прийшло до перевороту. Ленін на чолі партії большевиків забрав владу в свої руки. Було це в жовтні 1917 р., а вже в січні 1918 р. вибухає в Києві большевицьке повстання приготоване аґентами та аґітаторами большевиків. І Петлюра стає на чолі ним зорганізованого Слобідського Коша і повстання здушує. Та перемога не довго тривала, бо зі сходу вже сунули матроські банди Муравйова, яких не могло здержати молоде українське військо, уряд та військо залишає Київ. В Києві шаліє большевицький терор, більше як п'ять тисяч українців розстріляно, тих, які не втікли з міста. Шукають за родиною Петлюри. І було б це трагічно скінчилося й для Ольги Петлюри, бо вона теж не втікла, якби її українське робітництво Києва не переховало в своїх пивницях та горищах на Труханівському Острові.

Коли на весні 1 березня 1918 р., по підписанню Берестейського Договору українські частини військові першими входять до Києва, на чолі їх стояв Симон Петлюра. Ольга Петлюра йде разом з іншими жінками шукати свого чоловіка між ними.

(Докінчення буде)

З нагоди 50-ліття
Союзу Українок Канади

сердечно вітаємо

ЙОГО ЦЕНТРАЛЬНИЙ ПРОВІД, ПРОВІНЦІЯЛЬНІ ЕКЗЕКУТИВИ, ПРОВІД і ЧЛЕНСТВО ПО ВІДДІЛАХ ТА РЕДАКЦІЮ „ПРОМІНЬ".

Висловлюємо глибоке признання за півстолітню невтомну, ідейну та корисну працю для добра нашої Церкви, в розвитку нашої культури, та збереження освітньо-національного духа в українському житті.

З окрема вшановуємо великі здобутки наших основоположниць, і бажаємо всім багато здоров'я і найкращих успіхів в наступнім столітті.

Н. Бал, голова **М. Пасіка,** секр.

Анастасія Шемелюк

РЕФЛЕКСІЇ З БРИТІЙСЬКОЇ КОЛЮМБІЇ

(Репортаж з орган. об'їздки)

Природа щедро обдаровує Британську Колюмбію красою в кожній порі року, а вже весною то таки перевищує себе.

В місяці травні я мала велику приємність налюбуватись цією красою. В долині Оканаґан цвіли сади. Нижчі схили Скалистих Гір вкрились килимами весняних квітів. Верхи гір ще вбрані в білих шапках відвічних снігів. Всюди дороги в'ються попри глибокі озера й ріки, попри яри й водоспади.

В середній Бр. Кол. краса в безмежних темно-зелених хвойних лісах, на котрих відтінюють ясно зелені смуги весняного листя. На терені Ванкувер і долиною ріки Фрейзер в повнім розквіті "dogwood" дерева. Не дивно, що провінція вибрала собі цей пишний цвіт на свою емблему. У Ванкувері й на острові незвичайна суміш квітів і кольорів. Усюди найбільше показні й екзотичні буйні кущі азалій.

Ціль моєї поїздки була поробити ближчий особистий контакт централі Союзу Українок зі своїм членством, вислухати їхніх проблем, підбадьорити й підсилити в праці, дати поради й інформації. Для крайової управи також важне мати підсумок стану членства і його діяльности. Усюди наші членки вкладають багато щирої праці для добра громади й церкви. Великий вклад часу й енергії присвячують збіркам фондів. Часто на цих фондах удержуються громади. Господарська й мистецька ділянки провадяться успішно.

* * *

Згідно з пляном, перша зустріч зорганізована **в Вернон.** В цім місті є велике скупчення українців в різних угрупуваннях. Наша громада має гарну церкву й вигідну парафіяльну хату на обширній площі. Під церквою мають вигідну авдиторію й кухню. Наш діяльний відділ ім. Св. Ольги має власний музей в одній частині цієї залі з багатими й цінними експонатами — пояси, кожухи, сорочки, велика стародавна Біблія й інше. У міському музеї є один кут для української бібліотеки. З того багато видань з УССР. В цьому музеї відбуваються етнічні виставки, між ними гарна українська. Є там одна мала виставова кімната в скляних стінах. Наш відділ якраз збирався мати тут свою виставку питомих гуцульських строїв, на манекінах, та деяких домашніх гуцульських знар'ядь і декоративних речей.

У Вернон також є діяльний відділ СУМК і українська та недільна школи. Настоятель парафії о. Мороз з добродійкою активні в проводі. Під час мого перебування у Вернон вони виявили щиру увагу й опіку, чим уприємнили мій побут у них.

* * *

Молода громада **в Келовні,** а ще молодший відділ С.У.К. ім. Савелі Стечишин працює взірцево. Мають гарну велику площу, на якій побудовано церкву й Народний Дім. В двох роках від заснування, в відділі працює пів сотні членок. Цього літа зорганізовано відділ СУМК. Так як і в Вернон, більшість їхніх парафіян перейшли з степових провінцій на кращий, лагідніший клімат і більшу красу природи. Громаду обслуговує о. Мороз із сусіднього Вернону. Тут гарний вигляд на дальшу гармонійну й примірну активність. Голова відділу пані Дора Марцишин щиро опікувалась мною і гостила у своїм домі.

* * *

Надзвичайно симпатичний маленький наш відділ ім. Лесі Українки **в Кемлупс.** В них ще немає ні церкви ні домівки. Їхню громаду обслуговує о. Мороз. Вони, або винаймають в чужих, або сходяться по домах парафіян. Щиро цікавляться українськими справами і працюють над збірками фондів на будову власного храму Божого. Дехто з них приїжджає сорок миль на наради й спільні оказії. Населення Камлупс около 65 тисяч. П-во Павлишин гостили нас у своїм домі, де й відбулися збори, а молоденька голова відділу, пані Єлисавета Лайн, зорганізувала наші наради й зустріч з пресою.

* * *

Багато дальше на північ в середині Бр. Кол. маємо громаду УГПЦ **в Принц Джордж.** Місто в першу чергу виросло на лісорубстві. Тепер вже має около 75 тисяч населення й багато промисловости. Громадяни багато завдячують панству Йосифові й Катерині Бу-

Зустріч голови Союзу Українок Анастасії Шемелюк з членками пров. екзекутиви і відділу під час організаційної об'їздки в Б. К. Зліва направо: пані Марія Богдан, Люба Кут-Шевчук, Анастасія Шемелюк, Ліз Лейн і Кат. Павлишин.

Centennial Staff Photo

ярам за всю ініціятиву, труд і гроші в організуванні громади й набутті власного храму. Церква гарно обстаткована. Під церквою вигідна заля й кухня. Перший їх священик був о. Михайло Фик, а тепер доїжджає о. Гикавий з Бирнабі. Жіноцтво працює як сестрицтво при церкві, головно над збиранням фондів. Перед зборами з громадою, діти відбули маленький концерт в честь матерів. Їх підготовила пані Винничук, дружина голови громади. Вони гарно перевели вшанування своїх мамів і бабусь. Тут є молодь. Тут є велике поле до засіву. В нарадах і дискусіях з ними просять: "Постарайтесь нам когось, щоб провадив українську школу, танки, співу. Постарайтеся нам частішої обслуги в церкві. Католицька громада має священика на місці". Який то жаль, що ми не маємо молодих випустників наших інституцій з таким місіонерським духом, з таким українським патріотизмом як були давніше! Молода громада має свої внутрішні проблеми. Віримо, що вони знайдуть в собі способи для полагодження їх. Як каже пісня: "В єдності сила народу. Боже, нам єдність подай". І коли ми не забудемо їх, а подамо їм поміч, хоч в праці з молоддю, то запевнимо їм світлу будучність. П-во Буяри через три дні гостили нас обидвох з Любою Кут-Шевчук у своїм новім готелі.

* * *

Наша справа на острові Ванкувер повинна багато краще стояти. Маємо дві громади — **в Вікторії** й **Порт Алберні.** У Вікторії не щастить. Їхня церква згоріла. Міська рада, як розказують парафіяни, не дозволяє будувати нових церков. Громада робила старання й мала надію на закуп церковного будинку від чужих, але не вдалося. Відділ Союзу, як такий, вже не існує. Якби так сталося як в Келовні — коли б переїхали до Вікторії кілька ідейних українських родин, щоб підсилити тих, що ще зацікавлені — пригорнули б тих, що розбрилися та заінтересували б хоч деяких з тих наших добрих людей, що тепер чомусь воліють не признаватися до наших справ. О. Гикавий обслуговує громаду. В той день винаймають укр. католицьку церкву. Тут п-во Бойчуки нас гостили у своїм домі, тут відбулися наші збори.

В Порт Алберні мають гарну, відмінну своєю формою, церкву. Цілий Порт Алберні дуже мальовнича околиця. Один член їх громади інж. Петро Шахів має незвичайні здібності: виробляє чудові музичні інструменти — балалайки, гітари, бандури — й майстерно на них грає. В нього на обійстю показні, естетичні городи, фонтани, хідники. Пан Шахів має документи признання від уряду і з різних установ в Канаді. Він також спорядив престіл і інші речі до місцевої церкви. Могла б вийти велике користь, коли б знайшлися заінтересовані з нашої молодді і вдавалися до пана Шахова на навчання.

Під церквою громада викінчила вигідну

авдиторію і кухню, так як в Чиливек. Наш відділ ім. Св. Ольги маленький, працьовитий, старається, щоб удержатись. Жалують, що не мають змоги розвинути освітньо-культурну працю при громаді, тому що їх замало. Цю громаду також обслуговує о. Гикавий з Бирнабі.

* * *

Чиливек і Агасі лежать в широкій, розкішній долині могутньої ріки Фрейзер, окружені горами. В Чиливек громада має гарну привітну церкву. Тепер під церквою викінчили й до смаку прибрали залю й кухню, що служать для різних підприємств. Громаду обслуговує о. Сацевич. Ми близько знайомі з пан-отцем і добродійкою з нашої спільної церковної й народної праці, з часу коли вони були в нас на парафії в Смокі Лейку. Також громада має привабливу площу й розлогий дім для старших. Називають її "Оселя". Таких вигідних осель для наших піонерів потрібно вже в багатьох наших околицях. Завідувачі на оселі, члени громади, панство Лисайчуки. Панні Анна Зизак, яка живе на оселі, подарувала цінні експонати: сорочку й настільник, до крайового музею. Пані Анна Креп'якевич, секретарка відділу, виявила нам щиру увагу і гостинність та склала щедрий дар — $500.00 на крайовий музей. Наш відділ ім. О. Кобилянської невеликий, але працює взірцево й солідно. Варто відмітити, що головою громади є пані Марія Савіцька, провідна членка в відділі й бувша його голова. Парафіяни висловлювали задоволення з її проводу. Пані Савицька повезла нас своїм автом по околицях Чиливеку, Агасі та гостила нас у Гарисон Гат Спрингс.

(Докінчення буде)

ПРОВІНЦІЙНА ЕКЗЕКУТИВА
на Британш Колюмбію

складає найсердечніші побажання
з нагоди

Золотого Ювілею 50-ліття
Союзу Українок Канади

Впродовж півстоліття Союз Українок вкладав велику творчу працю в розбудову українського життя, яка дала позитивні висліди, національне освідомлення української спільноти, збереження української культури, традицій, звичаїв.

Хай же Милосердний Господь зберігає нас під Своєю опікою продовжувати цю благородну працю для добра нашої Св. УГПЦеркви, нашого народу і Канади. Найкращого успіху на друге півстоліття.

Люба Кут-Шевчук,
голова

Марія Боднарчук,
реф. „Променя"

Літературний Конкурс з нагоди 50-річчя Союзу Українок Канади

З нагоди 50-річчя Союзу Українок Канади, Централя проголошує ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС на найкраще оповідання з життя і праці в нашій організації. Оповідання має бути від 3,000 до 6,000 слів, не більше; друковане українським машинописом, з проміжутком одної лінійки; папір розміру 8½ × 11½ цалів, в трьох копіях.

Участь у КОНКУРСІ можуть брати тільки членки Союзу Українок Канади. Речинець — від 1-го листопада 1976 до 1-го травня 1977 року. Оповідання треба підписати Вашим псевдом. Ваше ім'я і адресу, разом із псевдом, просимо прислати разом із оповіданням, *в запечатанім коверті*, який відкриється аж після вироку жюрі.

Буде встановлено 3 нагороди: перша — 150.00, друга — 100.00, третя — 50.00. Автори найкращих трьох оповідань будуть проголошені в пресі а також і на Ювілейному З'їзді в Саскатуні.

Оповідання присилати на адресу Централі:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
A25, 11024 - 82 Avenue, Edmonton, Alta. T6G 0T2

MANUSCRIPT

За Централю Союзу Українок Канади:

Анастасія Шемелюк, Голова

Надія Грінченко - Жмурко,
Освітньо - культурна референтка

ДІТИ

О годині 7 ранку. На печі булькає манна кашка, гріється молочко, закипає чайник. І вже тупають маленькі ноженята до Баби. З розгону втулюється Бабі в коліна, рученятами хапається за спідницю і відхиливши голівку — дивляться на Бабу оченята. Вітається з ранком по-дитячому, по-своєму вимовляючи слова і біжить у вітальню. Маленькі, тоненькі хвостики, зав'язані биндкою гойдаються — підскакують.

Чути, як починає щось на свій лад сама собі, а може уявним малюкам, таким, як і сама — оповідати - виспівувати. Час-від-часу, далі "співаючи" — навідується до Баби в кухню.

Нараз прибігає і просить Бабу пустити бандуристів. Само собою так вимовляючи, що Баба (недотепна яка!) і не зрозуміла чого домагається внучка. Мусіла прийти з допомогою Мама і пояснити, що саме просить Бабу маленька Софійка. А хоче Софійка, щоб Баба пустила пластинку з Бандуристами і то лише ось цю одну, яку маленька Софійка чомусь то найбільше "любить".

О, ось вже Бандуристи грають!

Дівча зупиняться коло патефону і уважно слухає. Але довго не витримує і починає знов, заклавши рученята за спину марширувати по кімнатах і щось там вимовляти — виспівувати.

Старшенький братик — він мріє бути механіком, справляти авта — на хвилинку припиняє свою "роботу" — намагання поставити авто в "Ґараж", який щойно старанно збудував — прислухається до сестрички. А воно — мале — ні на кого жаднісенької уваги так, ніби воно собі саме між ланами пшениці під синім небом співає разом із жайворонком радісну, роскішну пісню. Оченята далеко за стінами хати, геть аж за обрієм — бачуть своє, щось нереальне.

Якби ж вгадати, відчути, яка доля суджена дитині, який скарб - талант вклав Господь в цю дитячу істоту. Щоб талант цей не розгубився, не знищився, але щоб змужнів, виріс, розцвів прекрасною квіткою в храмі мистецьких, культурних скарбів свого народу, в багатющій мозаїці творчости цілого людства. Треба підтримати, зміцнити, допомогти йому, цьому талантові вирости, стати живим - творчим. Кожна бо дитина, будуча Людина, має в собі щось заложене, що не сміє бути занедбане.

Треба ще в дитинстві, в юному віці знайти можливість дати дитині відповідну освіту...

Не легка задача перед Батьками — виховати, вивести на відповідний здібностям дитини шлях, помогти їй знайти себе й укріпитись в собі. Щоб у шкільному вже віці, коли дитина йде вже "між люди" — в школу, в гущу своїх таких різних ровесників — щоб мала вже вона всюди і завжди свій власний твердий ґрунт під ногами, щоб не мусіла вона розгублюватись в масі хаотичних впливів. Батьки будують цей ґрунт. В шкільному віці втримати цей ґрунт мусить допомогти Церква, Рідна Школа, дитячі і юнацькі українські Організації.

Щасливі ті Батьки, які зуміють і зможуть виховати, виростити повноцінну Людину!!!

Н. М.

ЧАРІВНА ЖІНКА НЕ СТАРІЄ

Навіть дуже гарна жінка, якщо вона недбало ставиться до своєї зовнішности, стає непривабливою.

— — —

Одягатися зі смаком вам допоможуть не гроші, а ваше чуття, ваша психологія та інтеліґентність.

— — —

Немає нічого марнішого, ніж скаржитись на неминуче, ось чому не варто бідкатися, що ви змінились або постаріли — чарівна жінка не старіє.

— — —

Елеґантна жінка та, яка вміє підкреслити в собі найпривабливіше.

— — —

Вміти старіти — це значить не повнішати, бути завжди в доброму настрої, стриманою і мати почуття ґумору, сприймати нове і ставитись до нього позитивно.

— — —

Якщо висока, навчіться, насамперед правильно тримати тіло і голову, сідати граціозно, не закидаючи ноги на ногу і не граючи роль маленької дівчинки.

— — —

Молодість людини в її душі та серці. Якщо ви збережете це, у будь-якому віці будете молодою і привабливою для оточення.

Весняна діяльність Східньої Філії Музею Союзу Українок Канади в Торонто

Останніми роками Східня Філія Музею Союзу Українок Канади в Торонті значно поширила свою музейну діяльність. Помимо збирання і консервації експонатів українського народного мистецтва, музейна праця охоплює влаштування показів української історичної і народної ноші, курси процесів українського прикладного мистецтва, доповідів і різних мистецьких виставок серед українського і серед загально канадійського суспільства. Головними цілями музейної праці є не тільки зберегти найкращі і найцінніші пам'ятки українського мистецтва, але також вжити цю скарбницю творчости українського народу для виховання нових поколінь, для гідної репрезентації української культури серед чужого довкілля і для інспірації до нової мистецької творчости.

Українське народнє мистецтво є продуктом знання традиційних мистецьких форм і технічної досконалості процесів, яке наші народні мистці передавали з покоління в покоління. Один із найстарших і найбільш популярних мистецьких процесів в Україні було писання писанок. Ця традиція походить ще з древньої поганської праісторії України, хоч з приходом християнства набрала ще більшої духової і мистецької сили. Щоб наше суспільство продовжувало прекрасне мистецтво писання писанок, Східня Філія Музею цієї весни влаштувала "Курси Писання Писанок", які відбулися від 3-го до 24-го березня, в Інституті Св. Володимира й які були вміло і дбайливо зорганізовані пані Іриною Шиповик. Курсантів було 24, здебільша молодих СУМК-івців, хоч було також декілька студентів університету і дорослих. Всі були надзвичайно задоволені з курсів, до успіху яких чи ненайбільше спричинилась досконала вчителька і сама мистець - писанчарка, пані Мирослава Улян, яка не тільки чітко і зрозуміло представила комплекс воскового процесу але також зуміла захопити своїх учнів красою традиційних взорів української писанки. На першій лекції пані Іванна Іваночко (заступниця голови музейної філії) представила пані Улян, а на другій, пані Анну Троян, яка виготовила курсантам коротку доповідь про походження, сим-

Члени Східньої Філії Музею Союзу Українок Канади і Жіночого Товариства при Інст. Св. Володимира в Торонті, які брали участь в зорганізуванні „Виставки українських народніх жіночих сорочок і блюзок" і чайного прийняття з продажем великоднього печива і писанок. На задній сцені видно частину блюзок з виставки.

В першому ряді з ліва сидять: Анна Євчук, Іванна Іваночко, Оля Гамара (голова музейної філії), Іванка Вахна (куратор музейної філії), Стефанія Олійник (голова жіночого товариства), Таня Недільська; в другому ряді з ліва стоять: Євгенія Матієшин, Одарка Лібер, Ірина Шиповик, Роксана Труфин, Анастасія Пасерб, Наталія Кулик, Надія Стретді, Оля Станько, Меланія Буряник, Стефанія Яхимець, Анна Троян, Клавдія Микитюк.

воліку взорів і красок писанок та про традиції пов'язані з ними. На закінчення курсів було влаштовано спеціяльну вечірку з кавою і солодким, на якій було виставлено писанки курсантів, висвітлено фільм "Писанки" (продукції пана Перейми з Америки) і на якій пані Оля Гамара (голова музейної філії) тепло поздоровила і подякувала учасникам курсів за їхню працю і зацікавлення українським народним мистецтвом. Пані Гамари роля була подвійно приємна, бо на цю вечірку проф. Едвард Бурштинський привів гостей, молодих студентів - курсантів з Джордж Бравн Комюніті Каледж, яких всі щиро вітали. В цікавій і культурній атмосфері курсанти, гості і члени Музею провели приємний вечір і дечого навчилися про наше прекрасне мистецтво писанки.

Що наші писанки цікаві не лише нам але і чужинцям, а головно у великодну пору року, всім вже відомо. В наслідок цього зацікавлення, в латинську Великодну П'ятницю, 16 квітня, всеканадійська телевізійна програма СіТіВі, "Кенада АМ", якої господарем є Норм Пері, передала інтерв'ю з пані Анною Троян, яка репрезентувала Східню Філію Музею, про українські писанки — їх походження, значення і писання. Багато було позитивної реакції на цей виступ із різних частин Канади.

Цієї весни Східня Філія Музею С.У.К. зорганізувала свою третю виставку українського прикладного мистецтва. В неділю, 11 квітня, від 2—5 год. по полудні в Інст. Св. Володимира, Східня Філія Музею і Жіноче Товариство при Інст. Св. Володимира влаштували "Виставку українських народніх жіночих сорочок і блюзок" і чайне прийняття з продажем великодного печива і писанок. Чудовими експонатами пригадали глядачам красу українського вишивального мистецтва, яке дивувало чужинців своїм багатством і різноманітністю. На одній стіні виставової залі народні жіночі сорочки були естетично розвішені групами, які репрезентували Київщину, Полтавщину, Галичину, Гуцульщину, Закарпаття і Буковину. Багато з тих сорочок є справжніми антиками, привезеними українськими піонерами до Канади. На себе звертали особливу увагу кольорами і різноманітністю стибів сорочки з Буковини. Велика кількість глядачів також подивляла рідкісні сорочки з Полтавщини, які відрізнялися своїми прозорими білими мережками, вирізуванням і гладдю. Більшість експонатів це є власність Музею, але частину сорочок і всі блюзки було випозичено з приватних збірок. Мистецтво української народної сорочки вже майже вимирає і конечно потрібно, щоб те, що люди ще мають по домах передати до Музею на схоронення і для вивчення молодим поколінням. Позитивний навчальний вплив музейних виставок і показів народної ноші вже частіше помітно на строях українських хорів і танцювальних ансамблів, які стараються дотриматись традиційних взорів, форм і стилю. На другій стіні залі і на довгому столі, прикрашеному тканим буковинським налавником, були розвішені і розложені різні модерні українські блюзки. Рослинні взори виконані хрестиками, настилюванням і гладдю висвітлювали одну половину блюзок з різних матеріялів, а другу половину крикрашали геометричні хрестикові взори і мережки. Виставлені блюзки були доповнені вишитими блюзками в яких були одягнені члени Музейної Філії і Жіночого Товариства, які тим самим відрізнялися від гостей - відвідувачів і творили суцільну гармонію з виставкою. Під час виставки гостей вітали — пані Оля Гамара (голова Східньої Філії Музею С.У.К), пані Іванка Вахна (куратор Східньої Філії Музею) і панна Стефанія Олійник (голова Жіночого Товариства при Інст. Св. Володимира). Для гостей Жіноче Товариство урядило елеґантне формальне чайне прийняття, як також продаж писанок, печива, верби і нотатного паперу (гейсті нотс), які музейна філія видала цього року. Ця імпреза перейшла дуже успішно і залишила миле враження як на наших глядачів, то так і на чужинців-гостей.

Після Великодних свят, Східня Філія Музею приступила до, мабуть, найбільшого проєкту цього року, а саме влаштування української мистецької виставки в павільйоні "Одеса" в Інст. Св. Володимира, під час торонтонського міжнародного фестивалю "Каравани", який тривав від 18—26 червня. Цього року провідною темою павільйону був приїзд українських іміґрантів до Канади і тому Комітет Виставки Каравани, який очолили пані Клавдія Микитюк і Іванна Іваночко, рішив пристосуватись до цієї теми у мистецькій виставці, яка в 3 кімнатах представила українські великодні традиції і побут українських піонерів в Канаді. В першій кімнаті було використано збірку з понад 150 писанок, що її придбала Східня Філія Музею, як частину свого великого проєкту створити найбільшу задокументовану і репрезентативну колекцію народ-

Частина піонерської виставки в павільйоні „Одеса" в Інституті Св. Володимира під час „Каравани" в Торонті. Більшість експонатів була випозичена з центрального Музею в Саскатуні.

них українських писанок на сході Канади. Створено сцену старої гуцульської леґенди про писанки, які Мати Божа принесла Пилатові, щоб він змилосердився над її Сином і які розкотились по всьому світі з її фартушка, як Вона впала на коліна. Перед молячою Богородицею (маникен вбраний в народню ношу з Яворівщини) було простелено мапу України, на якій розложено писанки по своїх взорових районах. Ефект, який можна частинно побачити на знимці, був надзвичайно гарний і зворушливий. Недалеко цього табло, при столику сиділи молоді дівчата, які писали писанки, щоб показати відвідувачам процес писання писанок. Великі мальовані гіпсові писанки прикрашували бічну стіну, яка відділювала другу частину великодної теми в другій кімнаті, де було репрезентовану модерну їдальню прикрашену до традиційного великодного сніданку - розговіння. На чудово прибраному столі з великодним печивом і стравами, стояв інкрустований трисвічник і писанки, а з боку, наче ось вернули з церкви, стояли манекени, які представляли матір і двох дітей у вишиваній модерній одежі і з великодним кошиком - свяченим у руках. На бічній стіні кімнати пишались різні вишиті обруси, але всіх глядачів найбільше дивував надзвичайний обрус на столі, який був суцільно вишитий помаранчево - чорним хрестиковим взором. В третій, сусідній кімнаті була вивішена збірка фотографій з українських іміґрантів перед і після приїзду до Канади, розміщені килими, тканини, скриня, музичні інструменти (цимбали і бандура), жіноче вбрання на маникені, і різні ужиткові приладдя і посуд, які українські піонери привезли і вживали в Канаді. Останнє було випозичене з центрального Музею С.У.К. в Саскатуні спеціяльно для цієї виставки. Виставку доповнювали оригінальні дві картини Василя Курилика із землянки і хат, які перші українські поселенці будували на цілині прерій Канади. Глядачі виявляли велике зацікавлення і багато розпитували про українських піонерів, про історію України і українське мистецтво. В цей спосіб Музей зробив велику реклямy для українців і для української культурної спадщини в Канаді.

У павільйоні "Полтава", який містився в залях Катедральної громади Св. Володимира, Східня Філія Музею допомогла Відділові Св. Княгині Ольги у влаштуванні мистецької виставки, випозиченням історичних костюмів гетьмана Івана Мазепи, шляхтича з 17 ст. і Мотрі Кочубеївної. Коли тільки потрібно, Музейна Філія допомагає відділам Союзу Українок Канади і Східній Екзекутиві в культурно-освітній і мистецькій діяльності.

Такі виставки, курси, проєкти і т. д., вимагають надзвичайно багато жертвенної праці і труду від членів Музею. Багато експонатів бракує і все треба просити в приватних людей, щоб здійснювати заплянованy працю. Свідомі і жертвенні одиниці обдаровують Музей експонатами народного мистецтва, що їхні діти або батьки привезли; другі дарують те, що привезуть з мандрів по Україні. Час від часу трапляються чудові речі на продаж, але мінімальні фонди Музейної Філії не завжди дозволяють їх набути. Час від часу члени купують і дарують експонати, на які принагідно

Частина курсантів „Курсів Писання Писанок" які влаштувала Східня Філія Музею С.У.К. в Інст. Св. Володимира в Торонті. Перша з ліва в другому ряді стоїть організаторка курсів, Ірина Шиповик, а посередині, у вишитій блюзці сидить вчителька курсів, Мирослава Улян.

натраплять, що дотепер найбільше робила куратор Музейної Філії, пані Іванка Вахна, яка останньо привезла рідкісну мапу України, котру набула під час своїх відвідин у Каліфорнії. Часом люди здалека присилають різні експонати, але не завжди вони є музейної вартости.

Тяжко працювати без фондів і відповідного приміщення, щоб усе суспільство, українське і загально канадійське, могло користати з Музею. Але члени Східньої Філії Музею Союзу Українок Канади є повні надії, відваги і самопосвяти, бо вірять у велику ідею — що в часи, коли вороги нищать нашу мову і культуру, український Музей збереже наші мистецькі і культурні надбання, навчить майбутні покоління своє любити і шанувати та перед своїми сусідами співгорожанами належно зарепрезентувати українську культурну спадщину в Канаді.

Щира подяка всім тим невтомним збирачам українського народного мистецтва, всім тим відданим організаторам, виконавцям і помічникам, які вкладають стільки часу і любови для зебереження і поширення української культури і всім любителям українського мистецтва, які своєю присутністю звеличали наші імпрези і тим дали моральну підтримку далі працювати для української і для канадійської спільноти.

Анна Троян,
реф. преси при Схід. Філії
Музею Союзу Українок Канади

З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ

П-во Андрій і Василина Никифоруки в Норт Бетлфорд з нагоди свого ювілею 65-ліття подружжя складають $20.00 на журнал »Промінь«. Щасти Боже ювілятам ще много літ прожити.

Марія Гарасимів, референтка

ЮВІЛЕЙНІ ПРИВІТАННЯ

З нагоди 50-ліття Союзу Українок Канади членки відділу ім. Ольги Басарабової в Нипавин, Саск., засилають управі Централі та всім членкам Союзу найщиріші побажання дальших успіхів у нашій спільній праці.

Оксана Мохорук, голова
Маруся Григор, секр.

В СПРАВІ РІЗДВЯНИХ ПРИВІТАНЬ

Друзі і приятелі сподіваються святочного поздоровлення одні від одних. "Промінь" є нашим найщирішим приятелем для нас усіх. Він завжди спішить ділити — чи то Вашу радість, чи смуток, чи понесе вість по світі про нашу громадську працю. Тому сподівається Різдвяних привітань (це окремо від ювілейних).

Отже саме тепер пора почати збирати Різдвяні привітання для журнала — від відділів, від підприємців і професіоналістів, і особисті. Ввиду теперішньої ситуації "інфляції" ми мусимо шукати шляхів щоб вдержати наш "Промінь" при житті.

Редакція і Адміністрація

SECRETARY OF STATE ANNOUNCES NEW CITIZENSHIP ACT PASSED BY PARLIAMENT

OTTAWA — Canada's new nationality law, Bill C-20, was given Royal Assent last week shortly after it was passed by both Houses of Parliament. The Bill, which received wide support from all parties in Parliament, was drafted by officials of the Department of the Secretary of State in consultation with many ethno-cultural groups. It will be ready to be implemented in early 1977.

The Secretary of State, J. Hugh Faulkner, stated that "This new Act will make the acquisition of citizenship a more logical, equitable and consistent process and I envisage that it will encourage many residents across the country to become official members of our great Canadian family." Under the new Act, applicants for naturalization are treated alike, regardless of sex or country of origin, and citizenship now becomes a right, provided certain condi- is "a new and unique Act, not just a revision is "a new and unique Act, not Just a revision of the old and is one that will make Canada a leader in the field of nationality law".

One of the principle features of the new Act is the reduction of the qualifying period of residency before application for Canadian citizenship from five to three years.

The new Act also implements several recommendations of the Royal Commission on the Status of Women. These changes include:

— The alien husband of a Canadian wife now has to fulfill the same residency requirements, that is, three years, as the alien wife of a Canadian husband.

— Either the father or the mother of a minor child may now make application to obtain their child's Canadian citizenship.

— For the next two years, a parent may apply for Canadian Citizenship on behalf of a child born abroad to a Canadian mother under the present Citizenship Act. Such persons are not now Canadian citizens unless they were Canadian at the time of their birth.

— The new Act is more equitable in that children born abroad are now given rights to citizenship equal to those born in Canada since it eliminates the requirement that children born outside of Canada be registered within two years and become residents in Canada by age 24, as well as passes the rights to citizenship conditionally to the second generation born abroad.

— With respect to the resumption of citizenship, women who lost citizenship through marriage prior to 1947 can now recover it automatically upon notice to the Minister, whereas previously they had to reside in Canada, make an application and take an oath.

Several provisions of the new Act make the application process for citizenship more clear and consistent and remove the potential for abuse of discretionary power.

— The new Act thus gives Citizenship Judges the primary responsibility for examining all applicants for grant, retention, resumption or renunciation of citizenship. Citizenship now becomes a right provided certain conditions are met. Any decision by a Citizenship Judge may be appealed before the Federal Court by the Minister or by the applicant.

— Judges may also exercise a certain positive discretion on behalf of the Minister. For example, there is no longer a language exemption for wives or older persons in the Act, but these requirements may be waived for compassionate reasons. Similar discretion may be exercised regarding the requirement for knowledge of Canada.

— The Governor-in-Council is given authority to grant citizenship to alleviate hardship or reward services to Canada.

Other provisions of the new Act include:

— The age of majority is reduced from 21 to 18 years of age, the age of federal enfranchisement. This provision allows young residents 18 years of age or over to apply for citizenship independently of their parents.

— Citizenship can now be resumed as a right by former citizens who have been admitted for permanent residence and have resided in this country for a period of a year. Citizenship can be revoked only in cases where naturalization has been procured by fraudulent means.

— Recognition of the status of „citizen of the Commonwealth" for all citizens of other Commonwealth countries, whether British subjects

or not. The Act thus safeguards the rights and privileges derived by British subjects or Commonwealth citizens from federal and provincial statutes.

By removing many inequities and barriers that existed under previous legislation the new Act is expected to encourage the acquisition of citizenship. Such encouragement is a continuation of the Secretary of State's policy of outreach which in the past few years has seen the expansion of court facilities and operations, the opening of new store-front facilities which operate outside normal office hours and the establishment of mobile teams to register applicants in their own communities and places of work.

THE REGISTERED RETIREMENT SAVINGS PLAN

(Special to Canadian Scene from the Department of Consumer and Corporate Affairs — The Income Tax Act allows Canadians to add to their retirement income and save taxes at the same time. By contributing to a Registered Retirement Savings Plan you may defer paying taxes on those contributions made during a high income period (such as now) to what may be a lower income period (retirement).

However, there are limits to the amount of your contributions to a RRSP can be deducted for tax purposes, and these are based on your "earned income". "Earned income", as explained in the 1975 tax guide, may be determined by calculating one's total income and subtracting Unemployment Insurance benefits, investment income, taxable family allowances, taxable capital gains, and payments under an income averaging annuity contract. This is further reduced by Unemployment Insurance premiums; annual union, professional or like dues; and allowable legal expenses of an employee. The 1975 tax guide also explains how to calculate the amount of contributions that you can deduct in arriving at your net income for tax purposes.

For example, if you're self-employed or employed with a company that does not have a pension plan, you can contribute 20 per cent of your annual earned income or $4,000 per year, whichever is less. If you are employed and your employer has a pension plan but you are not a member, and as long as your employer does not make contributions in respect of your employment for that year, you can contribute 20 per cent of your earned income or $4,000 whichever is less.

On the other hand, if you are a member of a pension plan to which your employer does make a contribution, your contribution to a RRSP may not exceed the lesser of 20 per cent of your earned income or $2,500 minus your own contributions to your employer's pension plan for both current and past services. And finally, if you are a member of a pension plan to which your employer does contribute, but to which you do not contribute, you can contribute to a RRSP 20 per cent of your earned income or $2,500 whichever is less.

However, when the money comes out of the plan it's all taxable even if for some reason you have not been able to claim a tax deduction for all of the contributions you made to the plan.

More than 200 Registered Retirement Savings Plans are available from authorized issuers such as banks, insurance companies, trust companies and certain investment companies. For contributions to be counted as a deduction on your 1975 income tax return, the plan may be purchased during 1975 or within the first 60 days of 1976. Contributions made in the 60-day period at the beginning of any year must be claimed as a deduction in the previous year, before any portion of the contribution may be deducted in the year of actual payment.

Your District Taxation Office may be contacted in person or by telephone (Zenith 0-4000 — no charge for out-of-town consumers) for information concerning income tax implications of RRSPs. Another free booklet entitled *Registered Retirement Savings Plans* is available from the local branch of the Bank of Montreal, or by writing to Public Relations Department, Bank of Montreal, P.O. Box 6002, Montreal, P.Q. H3C 3B1.

Щиро вітаємо з нагоди нагородження титулом "Доктора Канонічних Прав" пані Савелю Стечишин і найвищим відзначенням Орденом Канади пані Емілію Остапчук.

Обом Вам Шановні Пані висловлюємо щирі ґратуляції від нашого відділу ім. Софії Русової в Лонґ Бренч.

За відділ:

Лідія Боднарчук, голова *К. Шумейко,* секр.

Багатокультурність спричинюється до скріплення Канади

Канада гордиться тим фактом, що її громадяни походять з різних культурних середовищ. Ми, як канадці, можемо користуватися результатами своїх різних талантів, культур і технічного знання і тим будуємо Канаду в сильнішу й динамічну країну.

Своєю постійною політикою щодо багатокультурности ваш Канадський Уряд заохочує до партиципації в цих культурних багатствах, щоб усі канадці мали з цього користі.

ОСЬ, КІЛЬКА ПРИКЛАДІВ, ЯК БАГАТОКУЛЬТУРНІСТЬ СТОСУЄТЬСЯ ДО ВАС:

- ☐ Допомога в організуванні і комунікації через ЗВ'ЯЗОК З ЕТНІЧНИМИ ГРУПАМИ.
- ☐ Підвищення свідомости нашої культурної версифікації через ПРОГРАМУ КАНАДСЬКОЇ ІДЕНТИЧНОСТИ.
- ☐ Дорадчий комітет дає поради в справах КАНАДСЬКИХ ЕТНІЧНИХ СТУДІЙ.
- ☐ Фінансування НАВЧАЛЬНИХ ЗАСОБІВ ДЛЯ ВИВЧЕННЯ НЕОФІЦІЙНИХ МОВ.
- ☐ Допомога в організуванні БАГАТОКУЛЬТУРНИХ ЦЕНТРІВ.
- ☐ Допомога іміґрантам через ПРОГРАМУ ІНТЕҐРАЦІЇ ІМІҐРАНТІВ.
- ☐ Фінансування добровольчих груп через ПРОГРАМУ ДОТАЦІЙ.
- ☐ Продукція багатомовних фільмів через НАЦІОНАЛЬНУ РАДУ КІНОФІЛЬМІВ.
- ☐ Документація багатокультурної історії в НАЦІОНАЛЬНОМУ МУЗЕЇ ЛЮДИНИ.
- ☐ Розшуки й зберігання етнокультурних рекордів у ПУБЛІЧНИХ АРХІВАХ.
- ☐ Придбання книжок у неофіційних мовах у НАЦІОНАЛЬНІЙ БІБЛІОТЕЦІ.

Надсилайте свої погляди чи пишіть по ближчі інформації до:

Multiculturalism,
16th floor, 66 Slater St.
Ottawa, Ont. K1A 0M5

Hon. John Munro
Minister Responsible
for Multiculturalism

L'hon. John Munro
Ministre chargé
du multiculturalisme

3. ОРЕСТ

МУЗЕЙНИЙ ЕКСПОНАТ – ДЖЕРЕЛО ЕТНОГРАФІЇ

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Часом серед різних роздумів чи міркувань ми на хвилину згадуємо з якимсь приємним почуттям давно пережиті спогади свого власного минулого. Така думка постає мимовільно, коли ви в галерії образотворчого мистецтва оглядаєте пейсажну картину, яка подібна на вашу улюблену місцевість, закарбовану у вашій пам'яті дитинства, чи навіть епізод життя пережитий у вашій історії минулих років. Про те можемо з певністю сказати, що музейна річ — експонат також стимулює пережитий шлях історії. Ви оглядаєте будь-яку музейну річ і у вашій уяві юні роки власного пережитого - давнього, які незатертими слідами мандрують в далеке минуле.

Людина наче зачарована стоїть перед експонатом і в її уяві постають якісь приємні спомини. Вони можуть відображати як Україну так і початки нового поселення в Канаді. Ви бачите перед собою гаряче, насичене сонцем літо та цілий образ жнив чи сінокосів. У вашій пам'яті вся родина йде в поле з серпами чи грабками, щоб придбати вже новий прибуток життя. Ці речі: коса, серп, грабки і т. п., відограли також свою ролю в новому світі нашого поселення. Людина наче прокидається із сну і бачить перед собою щось іншого. Ви у кімнаті українського музею, стоїте наче зачаровані перед збіркою різних речей: серп, грабки, коса, брусок і т. п., речі які пережили свою епоху, зрошені не раз і не два потом українського поселенця, знайшли свій заслужений відпочинок серед музейної галереї нашої історії.

Годі оглянути в одній чи двох кімнатах все наше минуле самозбереження. Ми не маємо вже тих стародавних під стріхою хатів, стодолів, повіток, криниць, млинів, вітряків і т. п., і оглядаємо лише в уяві, дивлячись на будь-яку річ, що була причетна до тих побутових архітектурних будівель. Лише залишки світлин чи пейсажних картин можуть заповнити цей резервуар нашого минулого. Здається, що події відбувались не дуже давно, про те життєвий шлях нашого поселення добігає вже до повного століття. Наше українське середовище за цей час змогло пустити вже глибокі коріння і нікуди правди діти, ми йдемо впарі із сучасним життям Канади. Щоб зберегти нашу пройдену історію, Музей Українського Мистецтва і Культури Союзу Українок набув для цієї цілі будинок у Саскатуні, який буде не тільки місцем для виключного музейного експонування, але тим більше цей новий будинок головного Музею буде високою школою для наших майбутніх поколінь, які матимуть змогу вивчати нашу українську етнографію різних побутових століть.

Наші студенти університетів чи навіть дослідники історії зможуть черпати свої джерела української етнографії із тих же, поки що, скромних експонатів нашого минулого. У нас же є відкриті двері для дослідів української етнографії для наших українських істориків, які зможуть доповнити ці прогалини історії нашого поселення в Канаді. Для прикладу, можемо почати із звичайної селянської сорочки, яка затративши свій слід походження, сорочки — яка прибула з України десь в 189 . . . році, служила нашому українському поселенцеві за свій щоденний одяг, валялась довгі роки в гардеробі аматорського гуртка в одному із наших Народних Домів фармерських околиць, і кінець - кінців дісталась до українського музею в цілковито добрісінькому стані. Чи не цікавий експонат для дослідів? Хто її привіз з України? З яких околиць? Скільки років тому? Чи група поселенців була із одного села? В яких околицях вони оселились в Канаді? і т. д. і т. д., а таких подібних музейних речей у нас є вже досить велике число і всі вони потребують своєї ідентичности, тобто дослідної праці, належного ототожнення. Поки що ми ще диспонуємо до-

сить скромними речами і їх у нас ще мало, мабуть тому, що саме наше поселення ще молоде. У наших українських людей ще є досить різних знарядь чи речей, які можуть бути добрими джерелами української етнографії. Музей Союзу Українок Канади не має своїх власних фондів на придбання таких античних речей народного рукоділля і нашим зверненням до всіх українців в Канаді буде: — якщо у вас є античні речі, які вже вам не є потрібні і ви ними не користуєтесь і вони вам заваджають, будьте так ласкаві подзвоніть або напишіть до головного Музею Союзу Українок в Саскатуні, що ви хочете зложити свій дар для Музею.

Потреби Музею є великі! З відкриттям нового приміщення ми матимемо змогу улаштуватись на ширшу скалю нашої активности. Нам вже потрібно не тільки більше речей нашої минувшини, але нам потрібна також і бібліотека, яка забезпечувала б нашу студіюючу молодь знанням нашої етнографії.

В новому будинку Головного Музею Союзу Українок будуть приміщення для засідань та курсів різних практичних занять народного рукоділля та курсів живопису, тому то й умебльовання Музею буде також одною із головних потреб, які вимагатимуть фінансових засобів. В 1977 році ми повинні перейти до нашого нового приміщення. Вся напружена праця та підготовка є повсякденними турботами відносно цієї великої експозиції. Допоможім своїми пожертвами для потреб музею. Зробімо прислугу нашому Головному Музеєві, щоб у наступному році наше відкриття було не тільки відкриттям нашого Головного Музею але також і великим святом наших досягнень.

ПОЖЕРТВИ НА БУДОВУ МУЗЕЮ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

БРІТ. КОЛУМБІЯ

Марія Богдан — Ванкувер	$500.00
Пані А. Мойсюк — Келовна	100.00
Анастасія Воробець — Бирнабі	25.00
Анастасія Трофаненко — Бирнабі	30.00
Емілія Чуйко — Бирнабі	25.00
Відділ СУК ім. О. Кобилянської — Валей	14.00

ЕДМОНТОН

Текля Куриш (в пам'ять свого чоловіка Семена Куриша)	100.00
П-во Алек Чернецкі	200.00
Надія Боднар	85.00
П-во П. Прокопів	20.00
Пирл Калинка	25.00
Пані К. Міськів	100.00

Гафія Янішевська з нагоди 50-літ. Ювілею відділу СУК при Катедрі св. Івана. Одинока членка, що осталась живою з початкуючої групи членок СУК. 100.00

Марія Симчич — Вінніпеґ, Ман.	150.00
П-во Петро Кондра (в пам'ять добр. О. Савчук)	15.00
Люба Негрич — Вінніпеґ, Ман.	50.00
Анна Дорош — Саскатун	75.00
Марія Кінащук — Саскатун (в пам'ять сестри Вікторії Горяк)	25.00

По $10.00 — П-во В. Кравець і Ольга Гладун — Едмонтон, Нелі Грицак — Овкборн, П-во П. Кондри — Вінніпеґ (в пам'ять Сильвестра Гишки, брата пані Сарчук), Теодора Грушка, Стирджис, Саск.; В пам'ять Олі Андрущак — Саскатун: Анна Ахтимійчук, Параня Турецька, Павліна Дутка, Софія Грицюк, Марія Білий.

По $5.00 — Анна Максимюк — Сурей, Б. К., Анна Цибак — в пам'ять П. Ткачука, Параня Саламандик, Едмонтон — в пам'ять Анни Залізняк.

У ПАМ'ЯТЬ ОЛЬГИ АНДРУЩАК:

П-во І. Вгелен — Лусирн, Квебек	20.00
Жін. К.У.К. — Саскатун	50.00
Відділ ім. О. Кобилянської — Саскатун	300.00
Наталка Дептух — Саскатун	100.00
Степан і Рома Франко — Саскатун	25.00
Пані К. Маліцька — Норт Бетлфорд, Саск.	24.00

За Раду Музейної Фундації
Соня Стратійчук

Дальші пожертви просимо слати на адресу:

U.W.A.C. MUSEUM FOUNDATION FUND

1240 Temperance St.
Saskatoon, Sask. Canada S7N 0R1

Відділ ім. Хариті Кононенко у Блейк Лейк і Кридор, Саск.

сердечно вітає

ЦЕНТРАЛЮ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ І ВСІХ ЧЛЕНОК ПО ЦІЛІЙ КАНАДІ

з нагоди

50-ЛІТТЯ НАШОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ.

Бажаємо найкращих успіхів на будуче.

Катерина Парчевська, голова

Марія Цьона, секретарка

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Замість китиці квітів на свіжу могилу Добродійки-піонерки громадського руху в Канаді бл. п. Ольги Савчук, складаю $10.00 на прес. фонд журнала „Промінь".

Впреп. о. д-рові С. В. Савчукові та всій його родині висловлюю найщиріші і найглибші співчуття.

Катерина Міських, Едмонтон

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок у пам'ять наших дорогих рідних — мужа, батька і дідуся бл. п. Константина Когута, який упокоївся 12 грудня 1952 р. і бл. п. Славки Богоніс, сестри та братової, яка упокоїлась 24 червня 1970, в їх світлу пам'ять засилаємо $10.00 на „Промінь".

Кароліна Когут — дружина і мама — Тандер Бей,
Оля і Микола Стручинські — Давнсв'ю, Тоня і Петро Петранюк — Тандер Бей.

— — — — —

У другі роковини відходу у вічність бл. п. Добродійки Катерини Дебрин, замість китиці квітів складаємо у її світлу пам'ять $10.00 на журнал „Промінь", якого Покійна високо цінила.

Засмучені: Владика Миколай Дебрин, родина, Торонто

— — — — —

Відділ ім. Ольги Кобилянської у Мазепі, Саск. складає на нев'янучий вінок у пам'ять Альвіни Гуляк (з дому Малінська) улюбленої дочки п-ва Николи і Клавдії Малінських, яка упокоїлась 25 вересня 1976 року, засилаємо дар — $15.00 на журнал „Промінь". Родині покійної висловлюємо співчуття.

Савеля Король, голова Ольга Маковська, секр.

— — — — —

Відділ ім. Лесі Українки при Катедрі Пресв. Тройці у Вінніпегу складає нев'янучий вінок на свіжу могилу членки бл. п. Єви Луник, яка упокоїлась 21 вересня 1976 року — в її пам'ять складає $10.00 на журнал „Промінь".

За відділ — Соня Бейзик, голова

— — — — —

Кладу нев'янучий вінець з найкращих квітів на свіжу могилу улюбленого брата бл. п. Сильвестра Гишки, який несподівано й передчасно відійшов у вічність 5 вересня 1976 року у Вінніпегу на 54-ім році життя, в його світлу пам'ять складаю $25.00 на журнал „Промінь".

Хай пам'ять про нього буде завжди світлою.

Анастасія Сарчук, сестра

— — — — —

У 40-ий день блаженного упокоєння моєї дорогої Мами Єлисавети Лихопій, яка упокоїлася 4 вересня 1976 року на 93-му році її многострадального життя в Україні, складаю нев'янучого вінка на пресовий фонд „Променя" $10.00.

Засмучена добродійка Легенюк з родиною, Ст. Кетеринс, Онт.

— — — — —

Замість квітів, складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Єлисавети Лихопій, Мами добродійки Легенюк, складаємо пожертву на пресовий фонд „Променя" $5.00 і висловлюємо пані добродійці Марії та о. Ф. Легенюкам з родиною наші найщиріші співчуття.

Вічна пам'ять Покійній!

Леся Кубов з родиною, Ст. Кетеринс, Онт.

Відділ ім. Л. Українки при Катедрі Пресв. Тройці у Вінніпегу складає $10.00 на „Промінь", як нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Олесі Третяк, улюбленої доні нашої членки Анастасії Креп'якевич. Засмученим родичам і дальшій родині — глибоке співчуття.

За відділ — Соня Бейзик, голова

— — — — —

ПОПРАВЛЕНЕ

У треті роковини смерти моєї любої і ніколи незабутої дружни, бл. п. Теклі Жук, яка упокоїлась 15 серпня 1973 року, у її світлу пам'ять складаю $5.00 на журнал „Промінь". Покійній Вічна Пам'ять!

Муж Касіян Жук і діти

— — — — —

У світлу пам'ять моєї дорогої дружини Софії, замість квітів складаю $20.00 на прес. фонд журнала „Промінь".

Григорій Литвин, Едмонтон

— — — — —

В пам'ять нашої незабутньої і дорогої мами, бабуні й прабабуні, бл. п. Анни Онуфрійчук, яку Господь покликав у свої Небесні Оселі 23 вересня 1966 року, на Нев'янучий вінок складаємо $10.00 на пресовий фонд „Променя".

о. прот. і добр. Туржанські з родиною

— — — — —

Відділ ім. Ольги Кобилянської в Роза, Ман. складає нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Добродійки Михаліни Стефюк, яка упокоїлася 17 серпня 1976 р. В її світлу пам'ять засилаємо $10.00 на журнал „Промінь". Хай канадська земля буде для неї легкою.

За відділ — Анна Баран, секр.

— — — — —

Відділ ім. Олени Пчілки в Норт Бетлфорд кладе вінок на свіжу могилу бл. п. Ольги Андрущак, бувшої голови Пров. Екзекутиви Союзу на Саскачеван і в світлу пам'ять Покійної складаємо дар — $10.00 на журнал „Промінь".

Марія Гарасимів, реф. „Променя"

— — — — —

У незабутню пам'ять найдорожчої моєї мами, бл. п. Теклі Мельничук, яка відійшла у вічність дня 31 серпня 1946 року, складаю нев'янучий вінок — $10.00 на „Промінь". По 30-ти роках, люба Мамо, зберігаю пошану, вдячність і любов до Тебе.

Дочка Марія Ковальчук, Вінніпег

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

Управа Відділу при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні за 1975 рік: перший ряд з ліва на право — Наталя Базюк, Катерина Гавриш, Софія Гриник, Василина Бойко, Докія Корпан, Галя Федорчік, Марія Вавринюк, Марія Ґрекул. Другий ряд: Фрозина Романчук, Ольга Лукомська, Мирослава Фербей, Фіона Пелех, Тетяна Лазарович, Галя Ґрекул, Анастасія Сенів, Леся Івасюк, Катерина Міськів. Третій ряд: Олександра Фарина, Анна Особа, Іванна Дженис, Марія Солован, Марія Лазарук, Ольга Ганночко, Надя Боднар.

ЕДМОНТОН
ВІДДІЛ ПРИ КАТЕДРІ СВ. ІВАНА

Річні збори відділу відбулися 7 грудня 1975. Голова Василина Бойко відкрила збори. Молитву провів прот. О. Хом'як. Однохвилинною мовчанкою вшановано померлих членок.

Впродовж року відбулося 10 місячних зборів, одно засідання управи. У відділі є 260 членок з яких є дві основательки, дві почесні голові та 15 почесних членок. Цього року працювало 24 комітети, як також окремий місячний комітет щомісяця.

По короткім привіті голови Церковного заряду Ото Єринюка слідували звіти управи.

Голова — Василина Бойко очолювала 10 місячних зборів, 1 збори заряду і була присутня на 52 різних зборах комітетів, Пров. Екзекутиви, церковного заряду, української мови і інші. Була делеґаткою на всеканадськім з'їзді в Едмонтоні, пані Бойко вітала гостей при дверях на 4 чаях, і дала 8 привітів на різних підприємствах. Брала участь у всіх ділянках нашого відділу як також церковного. Помагала на різних бенкетах, обідах, весільних забавах тощо. Як членка Добродійного комітету відвідала 465 пацієнтів у різних шпиталях.

Перша заст. голови — Софія Гриник заступала голову на 4 зборах комітетів. Перевела перекуску під час крайового з'їзду як також 2 весільних обіди і обід під час Пров. з'їзду. Помагала на 16 інших підприємствах.

Друга заст. голови — Докія Корпан займалася організуванням різних підприємствах, які відбувалися в нашій авдиторії. Впродовж року відбулося 37 таких підприємств.

Третя заст. голови — Василина Леськів відповідала за переведення похоронних обідів, яких було 21.

Четверта заст. голови — Параня Калата займалася замовленням різних харчів до кухні на підприємства. Приймала рекорди і передала до касирки. Також помагала в кухні під час бенкетів, весільних обідів, похоронних обідів, та інших.

Звіт касирки — Катерини Гавриш: з 1974 року лишилося $9,747.82, прибутки в 1975 році — $65,115.76, виплати з каси — $69,184.74, готівка на руках і в банку при кінці фінансового року — $9,155.30.

Головні пожертви відділу: на Катедру Св. Івана — $18,000.00, на „Промінь" — $185.00, стипендійний фонд — Пров. Управа — $400.00, організаційний фонд — $400.00, на Музейну Фундацію — $5,000.00, добродійний фонд — $50.00, стипендійний фонд Колегії Св. Андрея — $1,000.00, ювілейний фонд Владики Андрея — $500.00, пам'ятник Лесі Українки — $100.00, Колегія Св. Андрея — $200.00, виданичий фонд ім. Н. Кобринської — $25.00, на „Проєкт $20,000" С.У.С. — $200.00, культурну і благодійну працю — $2,000.00, прибори до Ка-

тедри — $1,000.00, пожертви на різні установи — $8,358.60, Ком Українських Садків — $200.00, З'їздовий фонд С.У.К. — $100.00, інші пожертви — $1,325.00.

Молодший відділ СУМК — Анастасія Сенів: було 22 членів, капеляном був о. Лакуста. Мали різноманітні проєкти, найважливіші з них були — зробили і продали свічки, дохід на „ментал гелт", відвідали Український православний старечий дім і подарували декорації, ходили колядувати, плели пояси на верстатах і вишивали, продавали квіти на „Фонд недуги рака", писали писанки і виробляли паски, брали участь в СУМК Джемборі у Сурей, Б. К., вислали трьох делеґатів на з'їзд.

Старший відділ СУМК — Філя Кругляк. Під проводом голови Лариси Сембалюк, виконали релігійні обов'язки. Брали участь у СУМК Джемборі у Сурей, Б. К., де добре пописалися як у співанню Служби Божої, такі в драматичнім контесті, де виграли трофей. Членка Леся Єринюк виграла трофей за красномовство.

Українські танки — Наталка Депутух: було записано 129 дітей. Учителями були Єлисавета Муканик і Влад Іщенко. Виступили з програмою танків у старечім домі. Мали концерт на котрім танцюристи „Шумка" були гостями. Дали стипендію у сумі $200 панові Іщенкові на танковий „воркшоп" у Філядельфії.

Культурно-Освітний — Фіона Пелех: мали виставки у Вестлок, Баргид і „Стретковна Плейс". Перевірили українські фільми і висвітлили одну для членок. Приготовляють матеріяли для вишивання у школах, до спортового змагання у 1978 р. Кілька членок їздили до Вінніпеґу де брали участь у дискусіях, що до науки у рідних та недільних школах.

Місцева Жіноча Рада — Люба Ґреґорі. Була на 10 зборах, як голова „Здоров'я й Добробуту" при Раді брала участь у 82 засіданнях і конференції Національної Ради Жінок, що відбулася в Монтреалі. Прослідджувала можливість праці у "Keep Women Alive" медичної картки на кожну жінку, яка відвідала лікаря на вилікування рака грудей. Далі продовжують програму "Nutrition in Schools". Також була на "Habitat Seminar" в Едмонтоні.

Об'єднані Нації — Анна Особа брала участь у церемоніях у честь кандидатів, які отримали горожанські папери Канади, і звітувала про це на зборах відділу. Подали чай по одній такій церемонії.

Добродійний — Марія Лазарук. Відбули 7 зборів у домах членок. Вислали рожу і вазу 34-членкам, коли вони були хворі. Зробили і порозвозили до старших і хворих 200 Різдвяних пачок, а 265 Великодніх кошиків. За рік відвідали 1,858 осіб. Треба згадати такі пожертви: 15 книжок і 5 колядників від Парані Саламандик; багато книжок і журналів від пані Малиш; вишивані речі між іншим, портрет Т. Шевченка від „Варвари Маланчук; вишиту подушку від Марії Мензак і ковдру від Марії Шевчук. Допомагають у збірці пожертв на недугу рака, серцевий фонд та інші.

Соціяльний — Олександра Фарина. Соц. ком. цього року улаштував 5 чайних прийнять і 2 церковних спільних обідів, на яких помагала і замовляла перекуску.

Церковний — Галя Ґрекул. Комітет відповідає за догляд престолу та квіток. В Квітну неділю з окремої таци зібрали $396.00 на прикрасу церкви. Комітет очолював річний чай у резиденції Митрополита Андрея. Збірку з чаю у мусі $248.18 передано до Західньої Єпархії. На Великдень і на Різдво вислали квіти до Владики і священиків. Щира подяка належиться д-рові і пані Гичкон, які купили для резиденції Владики м'які меблі і заклали килим на всю підлогу.

Архіви — Тетяна Лазарович. Переглянула і примістила в відповіднім місці всі архівні матеріяли, що отримала цього року, як також всю кореспонденцію, що секретарка отримала за рік. Тримала порядок протокольних книжок, що їх Ювілейний комітет випозичив для писання нашої 50-річної історії відділу. Зложила витинки з англійських часописів у окремій книжці. Таких книжок дотепер є 4 у архіві.

Консументи — Катерина Міськів — брала участь у 4-ох зборах, 1 панель дискусії і звітувала на зборах відділу.

Членський — Фрозина Романчук. Впродовж року прибуло 7 нових членок. Займалися членським чаєм як також телефонічно повідомляли членок про різні проєкти. Найбільший проєкт був упорядкований членський адресар. Стараються придбати нових членок, а головно молодих.

„Промінь" — Ольга Лукомська. Відбувся чай з програмою з нагоди 15-річчя „Променя" і 30-річчя редакторської праці Наталки Когуської.

Переведена збірка на журнал дала $192.00 на пресовий фонд „Променя", а $408.00 передплат і післяплат. Від місяця квітня по листопада прийшло $72.00 на передплати а $104.00 на пресовий фонд.

Музейна Фундація — Леся Івасюк. Пояснила завдання фонду. Найважливішим завданням цього року було збирати фонди на новий Музейний будинок у Саскатуні, і надалі всі зусилля організації спрямовані на збирання фондів, до виплачення цього будинку.

Ювілейний — Ольга Ганночко. Річниця відділу відбулася 7-го вересня, 1975. Слідуючі членки були вшановані за 25-літню принажність до відділу і одержали грамоту та смолоскип: Пані Палагія Лупул, пок. Катерина Маґера — вручено найстаршій доньці Ользі Фіґол, Розалія Маланчук; Домка Малик, Єва Винничук, Євгенія Стринадка Ковалик, Анна Пронюк.

Переходові членки: Мирося Дікур, Євфрозинія Романчук, Анна Томнюк.

Стипендійна Фундація — Іванна Дженис. Сума грошей на Фундацію $5,000.00 вже сповнена. Тому що у 1975 році стипендії не було видано, остається в касі $498.15. Призначено дві стипендії по $100.00 для студентів Колеґії Св. Андрея.

Видавничий фонд Н. Кобринської — Наталя Базюк. Через минулі роки відділ і членки склали поважну суму грошей на цю ціль. Комітет також доглядає продажі книжок, які відділ час від часу отримує від централі.

Ювілейної книжки — Іванна Дженис. З приводу 50-літнього ювілею Відділу при Катедрі Св. Івана було ухвалено видати Ювілейну книжку, і на це був вибраний окремий комітет. Комітет виконує колосальну роботу. Крім зарядження що до друкування книжки комітет займається списком матеріялів для писання цієї книжки. Для цього роблять розслід матеріялів записаних у протоколах впродовж 50 років праці відділу. Ці матеріяли передають Василеві Косташеві, щоб він написав історію діяльности відділу. Книжка буде око-

ло 350 - 450 листків, буде написана в українській і англійській мові, буде мати около 400 знимок.

Бібліотека — Мирослава Фербей. Постаралися шафи на річники „Українського Голосу" і вже майже скінчили впорядковувати їх. Мали виставу книжок українських письменниць під час крайового з'їзду. Мали виставу образів Аделі Керелюк. Бібліотека відчинена під час зборів відділу і коли є якесь підприємство в авдиторії.

Осінний Баль — Ілюся Чорнел і Наталка Ковалишин. Перевели успішний баль на тематику „Веселий Париж". Точки програми були у французькій мові.

Рідна школа — Марія Фляк. У навчальному році 1974 - 75 було около 115 учнів. Сім учительок навчали 5 звичайних кляс, а дві розговірні. Один учитель навчав співу. Цього року було поважне число старших студентів, які бажали навчатися української мови, тому було дві розговірні кляси. Учителі старалися спровадити і уживати модерні методи навчання, і постаралися у "Listening Centre" для учнів. Цього року подалися і отримали урядовий ґрент в сумі $1,275.00.

Контрольна комісія — Надя Боднар в імені комісії внесла вотум довір'я уступаючому зарядові і з поміччю Софії Гриник доручили кожній членці головного заряду ложечку зі смолоскипом С.У.К., як пам'ятку.

Управа на 1976: голова — Василина Бойко, уступивша голова — Розалія Фарина, заступниці голови — Софія Гриник, Докія Корпан, Василина Леськів, Параня Калат; рекордова секр. — Наталя Базюк, кореспонденційна секр. — Марія Ґрекул, заступниця секр. — Галя Федорків, касирка — Катерина Гавриш, заступниця касирки — Анна Скуба, молодший СУМК — Олександра Фарина, старший СУМК — Філя Кругляк, танки — Леся Козак, бібліотека — Мирослава Фербей, освітній — Марія Косташ, мистецтво — Катерина Гуцуляк, місцева Жін. Рада — Люба Ґреґорій. Об'єднані Нації — Анна Особа, добродійний — Катерина Гарасим, осінній баль — Наталка Ковалишин, Маріянна Маковський, церковний — Галя Ґрекул, соціяльний — Катерина Гарасим, архіви — Тетяна Лазарович, видавничий — Розалія Ґовда, „Промінь" — Ольга Лукомська, членський — Фрозина Романчук, Рідна школа — Петруся Симбалюк, ювілейний — Леся Івасюк, маєтковий — Стефанія Голубіцька, Музейна фундація — Марія Гринчук, консументи — Катерина Міськів, стип. фунд. Колеґії Св. Андрея — Стефанія Ортинська.

Контрольна комісія — Марія Солован, Анна Томнюк, Марія Лазарук.

Галя Федорків, секр.

КАНОРА, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. М. МАРКОВИЧ

Перша частина річних зборів відділу почалася 13 листопада 1975 року в Народнім Домі, яку відкрила голова пані Павля Данильчук. Предсідницею було обрано пані Ольгу Ойстрик, а секретаркою пані Катерину Лабюк. Комітети, референтки й представниці здали звіти з цілорічної праці, а членки заряду свої звіти подали на докінченні річних загальних зборів, що відбулися 4 грудня 1975 року, в Народнім Домі, в присутності 83-ох членок відділу.

Того дня, о год. 6.30 ввечорі, товариство відбуло спільну членську вечерю, а о год. 8:00 почато докінчення річних зборів. З приводу неприсутності предсідниці першої частини зборів пані Ольги Ойстрик, вибрано предсідницею пані Марію Мисак, а секретаркою дальше була пані Катерина Лабюк. Молитвою, яку провів парох о. В. Бойчук й однохвилинною мовчанкою для вшанування померлих членок приступлено до другої частини річних зборів. Отець парох, привітавши присутніх, підкреслив поважний вклад праці жіночого товариства в загальному, а особливо для своєї Церкви в 1975 році. З побажаннями й закликом до дальшої корисної праці та посилених старань у напрямку збереження рідної мови, культури й звичаїв закінчив о. В. Бойчук своє слово.

Звіт з діяльности відділу за цілий рік в загальному дала рекордова секретарка добр. Ольга Бойчук, як слідує: На протязі року відбуто 7 місячних зборів і 10 засідань заряду. Товариство начислює під цю пору 130 членок, з яких одна є почесною головою, а одна почесною членкою, а 29 членок вже є на відпочинковій лісті. Членки поділені на 5 кружків, які виконують різну працю під проводом заряду. В бігу року приготовано такі поважніші підприємства: пущення, вечерю з нагоди „Маланченого Вечора", вечерю для сумківців з нагоди Міжпровінційних Спортових Змагань, спільний сніданок дітям і молоді після Св. Причастя, спільне свячене, в місяці липні видано вечерю-вареників для понад 80 дітям на оселі „Тризуб", День Подяки та видано вечерю студентам Інституту Могили з Саскатуну після їх концертового виступу в Народнім Домі в Канорі; відбуто два випродажі ручних робіт, писанок та великоднього й різдвяного печива. В місяці лютім відбуто з рамени Комітету Багатокультурности етнічних груп у Канорі демонстрування печення паски й бабки з інтродукціями та поясненнями для ширшого загалу. В місяці червні відбуто ще й річний Весняний чай. До того відбуто також ряд різних підприємств, як бенкети, ювілеї, весілля та перекуски з різних нагод, з яких дохід допомагає товариству жертвувати на різні добродійні й культурні цілі.

Заходом членського комітету влаштовано 23 березня Свято Членства, на якому було вшановано 13 членок 25-літніми грамотами за їх постійну приналежність до Союзу Українок Канади, а ними були пані: Ольга Анака, Веронія Василович, добр. Ольга Бойчук, Олена Денис, Анна Дорошенко, Катерина Дутка, Анастасія Дутчак, Марія Мельничук, Марія Мисак, Оленка Козоріс, Розалія Скорець, Анна Романов і Анна Тимрик. Вшановано довголітню членку-піонерку пані Анелю Стратійчук, яку нагороджено почесним головством відділу; вшановано живими квітами голову товариства пані Павлю Данильчук за її довголітній і кількаразовий та взірцевий провід у товаристві. Також привітано 10 нових членок до відділу.

Сестрицтво вишило новий і повний комплет обрусів до церкви. Ювілейний Комітет працює в напрямку підготовки й видання Ювілейної Книжки з нагоди 50-ліття товариства, яке припадає в 1976 році. З Культурно-освітньої праці відбуто під час місячних зборів короткі доповіді, а це: історичні дати 22-го січня 1918 і 1919 років в Україні, традиційний місяць лютий Жінок Героїнь і Лесі Українки, Рік Української Жінки. В місяці березні відбуто успішний Літературний Вечерок в честь Тараса Шевченка, в якому брали участь членки товари-

ства, члени молодшого й старшого відділів СУМК та деякі діти Недільної школи. Травень, місяць (СКВУ) „Солідарности з Нескореною Українською Жінкою", на захист переслідуваних жінок в Україні була відправлена Св. Літургія, в якій членки взяли численнішу участь у відправі. В місяці жовтні відзначено Свято Книжки, преси й „Променя". В січні 1975 року членки брали участь в традиційній одноактівці „Маланки". Також відбуто дві півгодинні програми: Руханка для здоров'я і Зразок доброго відживлення.

На крайовім З'їзді С.У.К. в Едмонтоні репрезентувало відділ п'ять членок. На 15 Соборі нашої Церкви в Вінніпегу брали участь п'ять членок, а одна як делеґатка від церковної громади. Всі взяли участь у бенкеті, яким наша Церква вшанувала православне жіноцтво. Рівнож вислано делеґатку на Провінційний річний з'їзд до Саскатуну.

Товариство опікується недільною школою, допомагає фінансово, обдаровує і винагороджує дітей з різних нагод. На 1975 - 76 рік навчають дві членки: Тереса Ахтимійчук і Битрис Охітва та сумківки й студенти вищої школи: Шарльота Ґерман, Михайлина Калинюк, Катруся Сопотик, Надія Киба, Джон Кобилка й пп.: Орест Мисак та Едвард Ґерман. В недільній школі навчається 64 дітей. При товаристві дальше провадиться Дитячий садочок, яким воно й опікується. В 1974 - 75 році навчала Катруся Шолтер, а в 1975 - 76 навчальнім році пані Катерина Лабюк. В Садочку є 15 діточок. Також товариство опікується молодшим відділом СУМК, а старший СУМК при допомозі Дорадчої ради плянує свою працю. Діти виступали з концертовими точками на Свято Миколая і на День Матері. Співу навчали пані: Марія Мисак і Катруся Шолтер, а тепер навчає сумківка Надя Киба. На Свято Матері товариство відзначило живими квітами старших членок-матерів: Єлисавету Лабюк і Анну Полович.

Комітет відвідування хворих постійно відвідує з квітами хворих членок у шпиталі й по домах, а також на Великодні свята обдаровує пацієнтів у шпиталі писанками. Членки комітету для старших у Пансіоні по кожній черговій відправі нашою Церквою подають всім жителям цього дому перекуску домашнього печива та овочів. Старші членки написали около 80 писанок, якими на Великдень і паскою обдарували всіх жителів Пансіону. В часі Різдва Христового комітет відвідує їх з кутею, а церковний хор з колядою.

Фінансовий звіт: остало в касі з 1974 року $3,813.16, приходи в 1975 році $16,153.21, розходи $15,938.10, — у касі остало готівки $4,028.18. Товариство пожертвувало в 1975 році на слідуючі цілі: На місцеву церкву $7,698.34, з чого $1,000.00 на будову нового Іконостасу, Народний Дім $600.00, Недільна школа й Садочок $157.91, видатки получені з відвідуванням хворих і Пансіону $100.32, стипендія за українську мову в вищій школі в Канорі $25.00, „Промінь" $65.00, Шевченківську Фундацію — $25.00, Музейну Фундацію $25.00 (раніше $1,190.00), Крайовий і провінційний організаційний фонд $40.00, свій бюджет до Централі С.У.К. — $337.00. Попри ці жертви товариство також допомагає фінансово на загально-канадські добродійні цілі.

На кінці звітувань голова товариства пані Павля Данильчук зложила подяку всім членкам за так успішну й корисну цілорічну працю для товариства, як також при цьому підкреслила про важні завдання членок у праці відділу в ювілейнім році товариства.

Заряд і голови комітетів на 1976 рік: Почесна голова — Анеля Стратійчук, уступ. голова — Марія Котелко, голова — Павля Данильчук, 1 заст. голови — Анна Стінка, 2 заст. голови — Ґеня Ортинська, 3 част. голови — Катруся Шолтер, рекорд. секретарка — добр. Ольга Бойчук, заст. рекорд. секр. — Катерина Лабюк, корес. секр. — Марія Гребенюк, скарбничка — Оксана Копильчук, заст. скарбнички — Дарія Ортинська. Контрольна комісія — Анеля Стратійчук, Катерина Лабюк і Альбіна Мисак. Голова комітетів і референтки: культурно-освітній — добр. Ольга Бойчук, членський — Ольга Ойстрик, мистецтва, музейю і Музейної Фундації — Дарія Ортинська, соціяльний — Марія Ґулуцан, відвідування хворих — Павліна Дверничук, ювілейний — Параскевія Кушнір, відвідування Пансіону старших — Павліна Ганевич, дитячий садочок і недільна школа — Битрес Охітва, молодшого СУМК — Одарка Король, старшого СУМК — Галина Данильчук, „Променя" — Альбіна Мисак, оселі „Тризуб" — Дарія Ортинська багатокультурности — Галина Данильчук і Ґледис Калинюк, добродійного — Оксана Копильчук, архіву — Марія Мисак; сестриці: — є 12, а головою — Домка Ленько, господиня — Василина Шевчук, представниця до Церковної Парафіяльної Ради — Анна Полович.

Ольга Бойчук — рекорд. секр.

МИРНАМ, АЛЬБЕРТА
ВІДДІЛ ІМ. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ

Річні збори відділу відбулися 4 грудня 1975 р. в церковній залі. Голова, М. Дубельт відкрила збори та провела хвилину мовчанки для вшанування пам'яти померших членок.

Наш відділ відбув 10 місячних зборів, на яких вся кореспонденція була читана та обговорювана.

Членки різних комітетів та управи дали свої звіти з річної праці. У своїм слові голова склала подяку членкам за співпрацю та згідність у всіх обов'язках.

Членки відділу приготовляли обіди на храмове свято та на День Подяки.

Наш відділ разом з церковними членами влаштував Новорічну вечерю та „пікнік" членам. Також влаштували річний чай й продаж ручних робіт і печива.

Цього року членки знову займалися проведенням кампанії на Червоний Хрест. Добродійний комітет відвідував хворих та мешканців в Старечім домі.

Заряд відділу на 1976 рік: голова — Мілька Дубельт, заст. голови — Ксеня Ханасик, 2 заст. голови — Катерина Мельничук, секретарка — Лелія Ткачук, касирка — Орися Яремчук.

Л. Ткачук, секр.

Поправка

До звіту відділу ім. Л. Українки у Мелфорт, Саск., який був поміщений в журналі в ч. 10 на стор. 32 проситься додати прізвище **пані Анни Петрів,** яка була вибрана заступницею голови відділу ім. Л. Українки в Мелфорт.

Ліна Кивирига, секр.

Відділ при громаді Всіх Святих — перший ряд зліва направо: Соня Ціпивник, Марія Вачіковська, Сильвія Бойчук, Кикелія Качковська, Леся Фотій, Елас Николайчук, Марія Кіщук, Джені Симчич; другий ряд: Линда Лазарович, Петруся Шевчук, Істер Орищук, Марія Сенишин, Неті Бучлер, Оксана Олекшій, Ґлорія Зип, Віра Лабач, Марія Бойчук; третій ряд: Єлена Панчук, Джен Кіндрачук, Берніс Парчевська, Рома Франко, Лусі Залещук, Еліс Чайка, Анна Дорош, Павліна Никіфорук.

САСКАТУН, САСК.
ВІДДІЛ ПРИ ГРОМАДІ ВСІХ СВЯТИХ

Діяльність за рік 1975 - 75: Раз у місяць наша громада після Служби Божої дає спільний обід, якого приготуванням займаються членки відділу.

З початком сезону 1974 року в м. грудні членки відділу зайнялись зорганізуванням концерту Св. Миколая, в якім виступали діти української і недільної школи. В м. січні 1975 року відбулась щедрівка і обід на закінчення успішного дня.

В березні відбувся Членський чай на якім головним доповідачем була пані Марія Ткачук. В цім чаї сумкінці помагали обслуговувати гостей. Членки відділу взяли участь в Дні Сумківця, в програму якого входила Вечірня (відправа в церкві) а опісля вечеря.

Спільними силами з громадою улаштовано Свято Шевченка, в концертових точках виступала місцева молодь. В квітні молодші сумківці улаштували вечір гумору. Громада Всіх Святих улаштувала пікнік в Кинзмен Парку, де молодші і старші мали цікаву програму. В жовтні — Служба Божа і три-місячні збори, перекуска, опісля базар у Мид-товн Плаза. Рік праці закінчено пущенням, варениковою вечерею і забавою з танцями.

В нас є садочок для найменших. Так само є в нас Українська школа, в якій відбуваються вечірні кляси. Членки жіночого т-ва помогли продавати білети, з яких дохід передали на закупно книжок до бібліотеки. Наш садочок з домовленням із студентами брав участь в українському музичному фестивалі. В українській школі і садочку, крім навчання мови і письма, відбуваються лекції вишивання, кераміки та писання писанок, навчаються також печення пасок перед Великоднем.

Членки нашого відділу навчають на літніх курсах в Інституті П. Могили та на оселі Зелений Гай у Вакав. Добродійний комітет відвідував хворих у шпиталях.

Наталя Барабаш-Кусий — секр.

ҐРІМЗБІ, ОНТАРІО
ВІДДІЛ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ

Річні збори відділу відбулися 16 грудня 1975 року при церкві Св. Юрія в Ґрімзбі, Онтаріо.

Голова відділу пані Т. Д. Лиса сердечно привітала членок, що так численно прийшли на ці річні збори і склала подяку зарядові і членкам за їх жиру і віддану працю та добру кооперацію впродовж року.

Перед початком зборів голова Т. Д. Лиса запросила о. Теодота Глуханюка провести молитву, а по молитві хвилиною мовчанки збори вшанували членок, що відійшли у віч-

ність. Отець Т. Глуханюк у свою чергу закликав усіх членок вибрати новий заряд, подякував за віддану працю і кооперацію в минулому році і заохочував продовжувати працю для добра нашої церкви і нашого народу.

Педсідницею зборів була вибрана М. Бурак а секретаркою М. Нечай. Секретарка відділу М. Нечай прочитала протокол з минуло-річних зборів. Після прочитання протоколу на порядку денному слідували звіти з діяльности заряду. Контрольна комісія повідомила, що ведення книжок заряду є в порядку. На внесок контрольної комісії збори уділили вотум довір'я уступаючому заряду.

Діяльність відділу на протязі цілого року: відбулось 8 місячних зборів і 3 сходин, де прочитувались обіжники з централі, кореспонденція до відділу і з відділу, плянування праці відділу при церкві і громаді і обговорювали проблеми, що часами виникали.

Імпрези, що відділ влаштував впродовж року: Осінній базар, Свято Миколая, Св. Йорданська Вечеря, Маланка, на свято Державности відділ приготував перед вивішенням прапору перекуску після Служби Божої для парафіян, обіди і вечері на з'їзд сумківців, випродаж печева, спільне свячене, обід на візитацію, обід прощальний для о. Т. Міненка з родиною, обід прийняття для о. Т. Глуханюка з родиною.

Культурно-освітні імпрези, що відділ влаштував: 23-го лютого, святоакадемія, вшанування жінок героїнь, були прочитані реферати: життя і творчість поетеси Лесі Українки, реферат про Ольгу Басараб і Олену Телігу і життя та творчість О. Кобилянської.

Фінансовий звіт: з року 1974 осталось в касі — $804.37, прибутки у 1975 році — $958.08, видатки у 1975 році — $1,069. 62, в касі залишилось на 1976 рік — $692.83.

Управа відділу на 1976 рік: голова — С. Шпитковська, заст. голови — заст. голови — М. Бурак, секр. відділу — М. Нечай, секр. фінасова — М. Шпитковська, касирка — М. Василечко, референтка від журналу „Промінь" — Т. Д. Лиса, референтка мол. відділу СУМК — добр. Л. Глуханюк, контрольна комісія: О. Гусак, В. Ткаченко, Т. Д. Лиса.

Сестриці: М. Гусак, В. Ткаченко, П. Бойчук і до помочі Х. Яцишин. Господиня: М. Шпитковська і усі членки приходять завжди дружньо до допомоги. Наші сестриці як і рівнож усі парафіяни по черзі слідкують за чистотою і порядком нашої церкви.

Наш відділ всього нараховує 19 членок, отже на жаль не маємо багато сил, але так як і в минулому році ми будемо старатися виконати багато корисної праці для добра нашої церкви і нашого народу.

Марія Нечай — секр.

КЕЛОВНА, Б. К. ВІДДІЛ ІМ. С. СТЕЧИШИН

Річні збори жін. т-ва відбулися 27 листопада 1975 р. в парафіяльній залі. Збори відкрила Дора Марцишин молитвою. Секретарка прочитала протокол з минулорічних зборів (перші організаційні збори).

Діяльність відділу за 1975 рік: Впродовж року відбулось 9 місячних зборів і 2 засідань заряду. Під час Різдва, членки ходили колядувати разом з членами громади, приготовили спільну Святу Вечерю, улаштували вечерок у користь журнала „Промінь" і свято Лесі Українки, членки взяли участь у концерті на роковини Шевченка, улаштували День Членства, продаж двох печив, спільне Великодне Свячене, приготовили обід на храм, дві вечері під час фестивалю у Келовна. В парафіяльній залі була вистава українського народнього мистецтва, якого організуванням займалися пані: А. Воробець і М. Мельничук.

Членки приготовили 8 весільних вечер, 2 ювілейні вечері, один поминальний обід, осінній базар з продажем печива, займались Рідною школою і приготовили концерт на свято День Матері. Танків навчала панна Линда Ворончак. У День Батька відбувся пікнік для дітей рідної школи. День Подяки відбувся 26 жовтня і того самого дня наша громада ім. Петра і Павла святкувала „спалення моргеджу" нашої нової церкви, яка три роки тому була побудована і вже виплачена. Восені ми мали Свято Книжки і пущення.

Товариство передало $5,000.00 до церковної каси, придбало новий фелон і накриття престолів у церкві.

Під час міської „Регети" (фестиваль) наше жін. т-во улаштувало виставку вишивок, писання писанок, вироблювання колачів, плетення кошиків, прядення волічки. Цією великою виставкою заопікувалась пані Катерина Швець. Наше т-во за цю виставку одержало нагороду (плек).

Заряд відділу на 1975 рік: голова — Дора Марцишин, заст. голови — Марія Митран і Марія Копан, касирка — Розалія Петращук. Референтки: „Променя" — Марія Митран, освіти і нар. мистецва — Анна Воробець, Віра Гудима, Марія Бойко, СУМК — Савеля Бучій, Дора Дубик; комітети: добродійний (відвідування хворих) — Марія Наконечна, Марія Мельничук, Анна Тодор, недільна і рідна школа — Люба Карлейчук і Марія Колібаб, Сестриць — Єлисавета Кудла, Анна Осовецька і Ґеня Барабаш.

Контрольна комісія — Марія Колібаб, Марія Мельничук, Олександра Тимчук, Марія Клевчук.

Прибутки в 1975 році були — $10,017.05, видатки — $6,664.27, в касі осталось — $3,352.78.

Зеновія Талпаш, секр.

ДІЯЛЬНІСТЬ КОМІТЕТУ ЖІНОЧОГО ВІДДІЛУ КУК

В ГЕМИЛЬТОНСЬКОМУ МУЛЬТИКУЛЬТУРНОМУ ЦЕНТРІ

У Гемильтонській газеті — тижневику "Mountain News" за 18 лютого ц. р., поміщена цікава й обширна стаття про ще один, дуже вдалий, показ української техніки — вироблення й печення українського хліба, весільного коровая та колача й бабки. Стаття починається: „Мультикультурний Центр знову мав приємність вітати в себе здібності української репрезентації К.У.К. — жіночого відділу, а це під час інтернаціональної демонстрації куховарства, які відбуваються кожного вівторка від години 1.30 до 3-ої, в приміщенні Мультикультурного Центру в Гемильтоні".

Вправно, із поясненням виробленя й печення українського печива, демонстрували — Є. Гребенюк, О. Кульчицька та Р. Окраїнець, яка також виконувала ролю перекладачки — із української мови на англійську. В додатку до показу куховарства й печива, приємною несподіванкою для присутніх була виставка — автентичного українського національного одя-

гу для молодої, який моделювала Надя Інріг (Лазарович).

В організувані, вище згаданої програми, причинились — Г. Лазарович та Г. Габрович — голова жіночого відділу К.У.К. в Гемильтоні. Програмою керувала Г. Лазарович — делеґатка С.У.К. ім. Л. Українки до КУК.

Українська спільнота є вдячна і горда за таку діяльність Культурного комітету КУК в Мультикультурному Центрі в Гемильтоні, яка приносить для нашого загалу таку добру рекляму. Віримо, що їхні осягнення будуть поширюватись і набувати ще більшого зацікавлення і признання.

У. Криворучко,
реф. „Променя"

З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ ПОДРУЖЖЯ

Наші ідейні заслужені громадяни, члени Катедральної громади Пресв. Тройці у Вінніпеґу, п-во Кирило і Марія Левицькі, з нагоди свого ювілею 50-ліття подружжя склали кілька більших дарів на різні громадські справи.

Між тими дарами була пожертва в сумі $50.00 на „Промінь". Про свій ювілей, як і про свої життєві дороги та громадські заслуги п-во Левицькі збувають скромним словом:

„Це наш обов'язок піддержувати свої народні установи, інституції, а до них належить наша преса, яка є нашим дороговказом".

Та все таки, хоч і непосередньо, нам відомо, що п-во Левицькі належать до провідних і вельми заслужених громадян-піонерів. П. К. Левицький є одним з перших членів основателів Української Греко-Православної Церкви в Канаді в 1918 р. На ювілейнім з'їзді нашої цілої Церкви в Саскатуні 1968 р. був відзначений спеціяльною грамотою, нагороджений грамотою признання в Катедральній громаді у Вінніпеґу і має за собою чимало інших заслуг. Пані Марія Левицька це довголітня активна членка відділу Союзу Українок ім. Лесі Українки при Катедрі, довголітня працівниця в Червонім Хресті на кредит відділу та в багатьох інших ділянках.

Обидвоє вони це тихі, громадські трудівники, без яких громадське життя не було б можливим.

Прилучуємо наш голос до тих численних побажань, що їх складали п-ву Левицьким на їнім ювілеї їхні рідні і приятелі.

Н. Н.

АЙТУНА, САСК.

П-во Юрій Гребенюки з Айтуни, Саск. святкували 50-ліття свого подружнього життя в четвер 29 липня 1976 р. способом чайного прийняття, що його влаштували рідня, друзі та сусіди в Народнім Домі, Ровз Ґарден Галі в Айтуні.

П-во Гребенюків вінчав о. П. Самець 12 вересня 1926 р. в Церкві Св. Духа в Ґудів, Саск. По вінчанні п-во Гребенюки жили в Ґудів протягом 25 років, а останніх 25 років в Айтуні. Пан Ю. Гребенюк, брат бл. п. о. Гребенюка, пішов на відпочинок з компанії СНР 1957 р.

Ювілят Бог поблагословив 4-ма доньками: Ольга, Савеля, Леся і Славка, всі подружені.

Головний стіл був заставлений традиційним українським обрусом, та прикрашений золотими стрічками й квітами, яких постарали доньки. Весільний торт спекла мама пані Гребенюк, пані Козакевич з Ріджайни. Вона пекла первісний весільний торт, як також торт на срібний ювілей. Унуки служили при записанні гостей, яких записано поверх 200.

Наших ювілят стрічала коло дверей їх найстарша донька, Ольга, при помочі сестер Лесі та Славки, які причипили їм гарні квіти та їхнім дружбам і дружкам. Це були пан Михайло Козакевич з Мелвил, який був і господарем прийняття, пан Іван Савчин з Ріджайни, пані Параня Шимко з Ріджайни та пані Катерина Ковальчук з Ґудів.

Свято почав от. Гупка молитвою. Тоді гості приходили вітали ювілятів, засідали за столи, і членки Жіночого Товариства подавали чай і перекуску. Під час коротенької програми, мама ювілятки, пані Козакевич, благословляла ювілят, так як вона це робила 50 років тому.

П-во Гребенюки вірно служили своїй церкві та спільноті за що захоплено оповідав о. Гупка від громади, а пані Марія Березюк від Жіночого Товариства, якому пані Гребенюк багато причинилася невтомною працею. Щирі слова подяки та признання цінности родині та всім друзям висловили донька Ольга та пан і пані Гребенюки. Потім п-во Гребенюки дивилися на унуків, які танцювали два українські танки, при акомпаньяменті на піяні й скрипці своїх батьків Славки та Карла Собковичів.

У пам'ять цього свята п-во Гребенюки одержали багато подарунків та карток від доброзичливців.

Ювілятам просимо Божого благословення та многих літ прожити в щастю й здоров'ю!

Присутній

ВІДЗНАЧЕННЯ ЧЛЕНОК ТУ ГИЛС, АЛЬБЕРТА

5 квітня 1976 р. до церковної залі зійшлися членки відділу ім. Лесі Українки у Ту Гилс, щоб гідно вшанувати 4-ох членок, які уже в Товаристві 25 літ.

Головний стіл був гарно прибраний квітами і традиційним короваєм. Святочною програмою провадила голова відділу п. Галя Маріянич. Найперше привітала усіх членок, гостей, отця і добродійку Зубрицьких. Покликала 4 членок з заряду, щоб причіпили корсажі ювілятам, а ними були Ольга Гонько, Анна Грапко, Настасія Никифорук і Катерина Мандрусяк. Тоді покликала о. Зубрицького щоб провів молитву, після якої слідував святочний бенкет.

По вечері Галя Маріянич уручила ювілятам грамоти і 25-літню відзнаку, подякувала ювілятам за їх довголітню працю в нашій жіночій організації. Покликала отця Зубрицького до слова. Він привітав і побажав ювілятам щастя і здоров'я і заохочував, щоб вони і усі членки надалі так працювали спільно на користь нашої організації Союзу Українок Канади і нашої Української Греко-Православної Церкви.

На закінчення, голова відділу подякувала Галі Делавській, що приготовила таку смачну вечерю, Марії Фуярчук, що спекла такий гарний коровай і Вікторії Пундик за корсажі для ювіляток і усім членкам, що так численно зійшлися.

Заспівали ювілятам і усім присутнім „многая літа".

К. Мандрусяк

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ

Дня 8 листопада 1975 р. в громаді Св. Юрія в Грімзбі, Онт. всі члени громади відсвяткували величне свято. Того дня відбулося вінчання в церкві Св. Юрія чудової молодої пари а це: Юрія Кулаковського й Анни Василечко. В цьому шлюбі взяли участь велика маса не лише членів, але й знайомих, навіть далеко з-поза Ґрімзбі. Це тому, що батьки обох молодих є не лише членами нашої церкви та працьовиті, але ще й в управі вже роками. Обі родини є добрим прикладом для інших членів! Молодята також вихована в релігійному та українському дусі, бувші ученики Рідної Школи та СУМКівці.

Після шлюбу відбулося весільне прийняття для всіх присутніх. Були виголошені похвальні промови, як на адресу батьків так і на адресу молодих та висловлені щирі побажання для молодих та щасливого подружнього життя.

На другий день були так звані поправини, де знову було багато присутніх і гарно та культурно бавились. Була переведена збірка на нашу пресу, яка принесла $61.00. Цю суму за порозумінням з родиною молодят призначено так: $31.00 на „Промінь", а $30.00 на „Український Голос".

Молодята мешкають в Гамільтоні, де мають працю, але є членами церкви Св. Юрія в Ґрімзбі. Нехай Господь Бог помагає повсякчас в їхньому житті!

о. Т. Г.

ЮВІЛЕЙ П-ВА ГР. І М. БЕРЕЗЬКІВ

Субота 29 травня 1976 року залишиться приємним і незабутнім спомином ювілятам Григорієві і Марії Березьким. В цей день близькі приятелі, куми, при допомозі рідні, влаштували їм, при великій кількості гостей, гарний ювілей з нагоди їхнього 25-літнього подружжя.

Ювілейне прийняття відбулося в парафіяльній залі Собору Св. Софії. Молебень за здоров'я Ювілятів відправив о. Г. Планіда з сусідньої парафії, Ляшін, при допомозі дяка О. Кіпибіди і гарним співом хору під диригентурою В. Гирича. Отець Планіда закінчив молебень коротеньким

П-во Березькі під час молебню в церкві

привітом від себе. Після того прочитав привіт від настоятеля о. І. Куташа, який від'їхав до Вінніпегу в церковних справах. Дружбою і дружкою були Володимир і Марія Зимовець, які ці самі функції мали честь виконувати 25 років тому.

При вході на залю, сестра ювілятки Оля Ярушевська і кум Володимир Веселовський привітали ювілят старим українським звичаєм хлібом і сіллю. Господарем свята був кум Ярослав Кульба. Після молитви піднесено тост за здоров'я Ювілят. Під час смачної вечері оркестра приграваля українські й інші мелодії.

Опісля почалась коротенька офіційна програма. Господар і кум Я. Кульба оповів вкоротці про життєві дороги Гриця і Марусі. Маруся, дочка вже покійних піонерів, щирих громадських працівників та щедрих жертводавців, Михайла і Анастасії Дронюк. Народжена в Монтреалі і виховувана в патріотичнім дусі, ходила до рідної школи, СУМК , співала довгі роки в світському і церковному хорі, визначається сольоспівами, маючи гарний ліричний сопран. Також брала участь в драматичному гуртку. Тепер є активною членкою С.У.К. відділу Доньки України.

Гриць народився в Західній Україні. Так як багато інших, по закінченні воєнної хуртовини другої світової війни приїхав до Канади в березні 1948 року. Замешкав у Монтреалі, де в скорому часі одружився. Бог поблагословив їх сином Адріяном.

Прочитано кілька привітів, а між ними зворушливий лист від о. д-ра Володимира і добр. Леонії Слюзарів. Отець Володимир був довголітним настоятелем громади, а особливо Марусиним вчителем співу, і духовним вихователем. Син ювілятів — Адріян тепло привітав батьків гарною українською мовою. Від родини говорила сестра ювілятки, О. Ярушевська. Особистий привіт висловила і дала подарунок похресниця Марусі — Ірина Турянська. Голова відділу „Доньки України", Стефанія Кульба, привітала і вручила подарунок, а кума Анна Турянська висловила тепле побажання від всіх гостей і передала подарунок.

Від себе і Гриця Маруся подякувала всім гостям за таке щире відношення до них, а ініціяторам за гарно приготовану імпрезу. Після молитви всі весело забавлялися до пізної ночі.

Ініціяторами ювілею були пані: Є. Веселовська, М. Текела, О. Ковч, А. Турянська, Є. Ґроско, М. Зимовець.

З цієї нагоди ювіляти призначили $10.00 на пресовий фонд журнала „Промінь".

Бажаємо Грицеві і Марусі довгого віку, міцного здоров'я, потіхи з їхнього сина і колись в майбутньому святкувати золотий ювілей.

Дружка

ТРИ КИТИЦІ КВІТІВ

Відділ ім. О. Басарабової у Гефорді, Саск. кладе три китиці найкращих квітів на три свіжі могили заслужених і довголітніх членок нашого відділу й яких тут згадуємо з великою пошаною; ними є:

Бл. п. Катерина Заячковська, бувша кількалітня голова відділу, яка по кількалітній недузі упокоїлась на початку липня ц. р. в Саскатуні;

Бл. п. Ольга Андрущак, довгі роки була головою, а відтак секретаркою нашого відділу, а переїхавши з чоловіком до Саскатуну, там працювала, займаючи різні позиції в організаціях, а зокрема в СУМК, а останньо як кількалітня голова відділу ім. О. Кобилянської, упокоїлась у молодім віці 17 липня ц. р.;

Бл. п. Олена Бартко, членка-піонерка від початків нашого т-ва 1929 року, багато праці приклала — як у відділі, так і при церкві, яка у тих часах будувалась і потребувала багато праці від членок. Олена Бартко була старшою сестрицею через довгі роки. Кілька років тому виїхала з чоловіком до Вернон, Б. К. і по довшій недузі упокоїлась в липні ц. р. Це була сумна вістка для членок нашого відділу.

Складаючи квіти висилаємо $30.00 на журнал „Промінь" у світлу пам'ять покійних. Родинам їх висловлюємо глибокі співчуття.

За відділ — А. Ткачук, реф.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА
БЛ. П. АННА КОВАЛИК
Йорктон, Саск.

В п'ятницю 21 травня рознеслася по Йорктоні сумна вістка про передчасну смерть Анни Ковалик, дружини Михайла Ковалика. Анна Ковалик народилася 8 серпня 1921 року в околиці Гемтон, в родині українських фармерів — Семена і Санфіри Стефанюків. Анна виховувалася на фармі, а ходила в школу Олесько. По закінченні школи почала працювати в Йорктонському шпиталі. 3 листопада 1946 року Анна вийшла заміж за Михайла Ковалика. З часу одруження молоде подружжя осілося жити в Йорктоні. Господь поблагословив Коваликів одною донькою Дарусею, яку Анна, як свідома мама виховала в українському дусі на рідних традиціях, в любові до рідної православної Церкви.

Анна була ввесь час доброю членкою церковної громади а також продовж 27 років була активною та свідомою членкою жіночого товариства відділу Союзу Українок Канади. Два роки тому Анна була відзначена Союзом за своє 25-літнє членство в Союзі Українок. В жіночому товаристві Анна проявляла свої здібності і посвяту. Продовж 7 років Анна Ковалик очолювала відділ, була головою товариства, за що місцевий відділ відзначив її почесною головою Відділу. Віддано працювала сама, в праці давала приклад і заохочувала членство і своєю активністю ввійшла в історію місцевого зорганізованого жіноцтва. Анна любила українське народне мистецтво, культуру свого народу; вона багато вишивала, як і взагалі любила працю для свого народу. Анна любила церкву, до церкви приходила, практикувала навчання церкви — сповідалась та причащалась Св. Таїнств. Вона також вчила дітей в українській і недільній школі.

В останніх роках здоров'я Анни почало підупадати, вона мусіла піддатися кільком операціям, пролежала багато тижнів у шпиталі, а вже останньо від 3 березня Анна пробула в місцевому шпиталі і мимо найкращих лікарських турбот і заходів в п'ятницю 21 травня 1976 року в присутности найближчої родини упокоїлася.

Своєю смертю Анна засмутила глибоко свого мужа Михайла, батьків — Семена і Санфіру Стефанюків, доньку Дарусю, і зятя Романа Спіжевку в Слейв Лейк, брата Василя в Розбирн, Ман., три сестрі — Юлію Валковську в Ріджайні, Орисю Логафет в Брендоні і Софію Какс в Вінніпезі, членок Союзу Українок та всю православну громаду. Похорон бл. п. Анни відбувся в вівторок 25 травня з церкви Св. Преображення при великій кількості учасників. По Похороні відбулася похоронна тризна в Народному Домі.

В сорок днів після смерті Анни муж Михайло зарядив Поминальну Службу та поминальний обід у своїм домі, на який були запрошені, крім членів родини також родинні приятелі. По обіді о. парох згадав теплими словами про заслуги бл. п. Анни Ковалик та попросив присутніх зложити свої пожертви на пресу. Присутні зложили $32.00.

З повищої суми призначено $20.00 на „Промінь", що його бл. п. Анна Ковалик передплачувала і читала від появи першого числа.

Нехай Господь уміститъ душу покійної Анни Ковалик в оселях Небесних.

Вічна Їй Пам'ять!

о. С. Зузак

ПОХОРОН БЛ. ПАМ.
Л. ПАСІКИ
Гамільтон, Онт.

По довгій і тяжкій недузі, в неділю 18 липня 1976 р., спокійно із вірою у веління Всевишнього, розпрощався з життям цього світу бл. пам. Леонід Пасіка.

Леонід народився на вільній землі західньої Канади в околиці Свон Ривер, Ман. 14 серпня 1918 року. Його дитинство і молоді роки були досить тверді, бо коли Леонідові сповнилось дев'ять років йому померла мати і батько залишився із дев'ятьма дітьми сам. Леонід прожив на батьківській фармі, де хоч будучи ще дитиною, виконував обов'язки дорослого робітника. Життя його було складне та тяжке, однак помимо всяких перешкод він старався відвідувати школу в якій закінчив 9 кляс.

В часі 2-ої світової війни добровільно зголосився до канадської армії, в якій був до лютого 1946 року. Деякий час жив в Торонті, відтак переїхав до Гамільтону. Місто Гамільтон було йому до вподоби і скоро стало рідним, бо тут він стало жив, працював і збудував свій дім та свою родину.

Покійний Леонід був людиною лагідної й веселої вдачі. Він щиро любив свій народ, любив рідну українську церкву та культуру. Глибоко поважав наші традиції й звичаї. Леонід Пасіка із своєю родиною, понад 25 років був членом громади собору. Також був членом Т.У.С. та членом Канадійського Легіону.

В понеділок та вівторок о годині 7:00 вечора в похоронному заведені була відправлена о. митр. Федаком Панахида. В середу 21 липня тіло покійного перевезено до храму собору. Службу Божу та похоронну Літію відправляли о. митр. В. Федак та о. М. Кривих. Співав хор під управою пана проф. А. Яковенка.

Після похорону, в авдиторії громади, на честь бл. пам. Леоніда відбувся поминальний обід. Як під час панахиди і похорону, так і на обіді приятелі й парафіяни взяли чисельну участь. Під час обіду висловлювали співчуття родині: митр. прот. В. Федак — настоятель громади Собору Св. Володимира, голова громади — Є. Криворучко, голова відділу Т.У.С. — М. Німчук, голова відділу С.У.К. —. Бал, о. М. Кривих та І. Лисенчук — від старших братчиків. Від родини брат покійного М. Пасіка та дружина покійного Марія Пасіка.

На заклик господаря зроблено збірку на українську пресу, яку провели М. Серватяк та адвокат Є. Федак, зібравши суму $153.25. За згодою родини збірку розділено: „Вісник" — $40.00, „Український Голос" — $40.00, „Промінь" — $35.00, Місійний фонд при Консисторії — $38.25.

Бл. пам. Леонід залишив в глибокому смутку свою дружину Марію, дочку Лесю Поплавську з чоловіком, внука Євгена. Сестер: Анну — в Вінніпезі, Емілію у Віндзорі, Стефанію у Саскачевані, Михайлину у Гамильтоні. Братів: Михайла у Бурлінґтоні, Володимира у Саскачевані, Дмитра та Федора в Гамильтоні.

Дружині покійного Марії, всій родині ближчій і дальшій бажаємо здоров'я, щастя та нових сил для повного заспокоєння і кращого в житті і праці майбутнього. Спочилому Леонідові, нехай буде вічна пам'ять.

Є. М. К-ко

* * *

ПОДЯКА

Всім учасникам похорону, о. митр. Федакові, о. М. Кривиху, всім хористам, дир. проф. Яковенкові, особам, що несли домовину, всім жінкам, що помагали з приготуванням і поданням обіду та всім жертводавцям на пресу — складаю велику й щиру подяку. Хай Всевишній винагородить усіх Вас добротою своєї великої ласки.

Марія Пасіка — дружина покійного

БЛ. П. МИТРО ВАСИЛОВИЧ
Сурей, Б. К.

У вівторок, 30 березня 1976 р. розійшлась сумна вістка про смерть Митра Василовича, який упокоївся в Бозі в місцевій лікарні Сурей Меморіял, на 70 році життя.

Митро Василович народився 8 жовтня 1905 р. в Інсінґер, Саск., в родині Івана й Настасії Василовичів, які прибули з рідного краю з Буковини. Митро вчащав до початкової державної школи в околиці Чорновіц, пошта Тідор, Саск.

26 листопада 1933 р. Митро одружився з Емою, з родини Козак і почав своє господарювання на фармі недалеко Тідор, господарюючи до листопада 1945 р. Потім пішов на працю до Сіпіара, де згодом був призначений на постійно до Британ Колюмбії в околиці Коквитлам. Відтак поступив до деревообробної фабрики „Тімберлен" в Сурей і працював повних 26 років аж до заслуженого відпочинку.

Митро Василович був активним у громадському житті: був членом „Шпитальної Асоціяції" та „Сурей Меморіял Асосієйшен".

У громадському й церковному житті Митро був визначним членом, працівником і основником та будівничим української православної громади Успіння Пресв. Богородиці у Валей. Від самих початків заснування Свято-Успінської громади був членом церковної управи: головою, скарбником, тростом, заст. голови, забавогого комітету, співаком у хорі і на інших постах. Крім того він, багато приклав праці при будові величавої залі, що стала **українським культурним осередком** для православних українців на заході Канади у Бріт. Колюмбії. На кожному кроці свого життя Митро був справжнім християнином, особливо ділом.

14 березня Митро несподівано захворів. Відчуваючи тяжкий стан свого життя, він попросив о. П. Блажука, щоб уділив йому Св. Сповіді і Причастя.

Похоронні відправи відбулися у п'ятницю ввечері 2 квітня, в похороннім заведенні в Сурей. Панахиду відслужив місцевий настоятель о. П. Блажук з участю церковного хору, великого числа родини, членів громади, приятелів і сусідів. Наступного дня тіло Покійного перевезено до церкви Успіння у Валей. Похоронну відправу відслужив о. П. Блажук при співі церковного хору в супроводі добр. Блажук. Церква була повна тих, що прощали пок. Митра в дорогу Вічности. Після панахиди о. Блажук висловив співчуття родині: горем зажуреній овдовілій дружині Емі, дочці Одарці, зятеві Богданові та сестрам Покійного, що прибули з інших місцевостей і провінцій. Тіло пок. Митра похоронили на частині цвинтаря „Меморіял Ґарденс", яка є власністю української православної громади в Сурей.

Після похорону відбувся поминальний обід у парафіяльній залі, що його приготовили члени родини з допомогою членів Жіночого Т-ва, місцевого відділу ім. Кобилянської.

Покійний залишив у смутку дружину Ему, дочку Одарку і зятя Богдана Боярчука, що живуть у Линвуд, Вашінґтон, США.

Хай же Милосердний Господь оселить душу спочилого Митра у Своїх оселях, а пам'ять про нього між нами нехай буде вічною!

о. П. Блажук

* * *

ПОДЯКА

Ми, засмучені важким горем, щиро і сердечно дякуємо нашому настоятелеві о. прот. П. Блажукові, всім тим членам, що допомагали, співчували і приносили резраду в горі, та членам Жіночого Товариства, приятелям, сусідам, всім тим, хто зложив дари, квіти і картки, церковним хористам і добр. Блажук, та ближчій і дальшій родині. Хай Господь нагородить усіх кріпким здоров'ям і щасливим життям!

Дружина Ема, дочка Одарка і зять Богдан

ОСТАННЄ ПРОЩАННЯ

Спогад в 40-ий день упокоєння бл. п. Добродійки Параскеви Федак, Гемільтон, Онт.

Червоними зорями розцвітали перші тюльпани по квітниках та парках Гамільтону. А в затоці озера Онтаріо, по всьому побережжі, верби і лози білими котиками тихесенько шепотіли: „Весна... Весна..." Чудова, тепла, несподівано рання весна. Надходила Вербна Неділя і люди підбадьорені гарною, не в пору теплою погодою, зустрінувшись зі знайомими на вулиці, весело перемовлялися: „Гарна весна!" „Рання весна".

В гамільтонському греко-православному Соборі Св. Володимира у Вербну Неділю правиться Служба Божа. Собор виповнений людьми.

В Соборі, не дивлячись на переповнення, панує глибока урочисто-святкова тишина. Та ось, незадовго перед Великим Виходом, раптово чується шарудіння... Майже всі спокійно озираються. Це входить до церкви Недільна Школа.

А серед соборян у Гамільтоні це називається, що пані Добродійка Федак веде „своє військо". Діти гарно вишикувані, від найменшеньких напереді до найбільшеньких позаді. Хлопчики в правій, дівчатка в лівій шерензі. Спокійно, в зразковому порядку підходять до Аналою, урочисто христяться, побожно б'ють поклони і сідають на свої зарезервовані місця. А позаді всіх дітей і вчительок іде пані Добродійка Параскева Федак зі своїми двома найменшими онучатами: Юстинка шостий рік і Павлусь четвертий, якого пані Добродійка веде за ручку... Кінчається Служба Божа. Отець митрат Василь посвячує вербу і кожному хто до нього підходить, дає галузочку посвяченої верби. Дав він тоді галузочки посвяченої верби і Юстинці, і Павлусеві, і пані Добродійці.

Нарешті виходимо з церкви. Попереду йдуть Юстинка й Павлусь з галузочками посвяченої верби, а позаді їх іде пані Добродійка Параскева, як і завжди бадьора, щаслива, веселорадісно всміхнена, з усіма вітається. Дійшовши до мене каже: „Дякувати Богові вже скінчилися місійні відправи, тепер буду мати трохи більше часу... Чекаємо в доброму здоров'ї Великодня та не забудьте ж разом розговіємося".

„Дякую пані Добродійко" і... „за тиждень Великдень...".

А в понеділок 19 квітня... Несподівана, потрясаюча, болюче-пригноблююча вістка: пані Добродійка Параскева, їдучи з отцем Василем до госпіталю на відвідини хворих, несподівано відійшла у Вічність...

Неділя Фомина з Великою Панахидою, з поминками по відійшовших у Вічність. Зібралася соборна громада на спільне свячене та в час молитов і поминок, та і за обідом, у багатьох присутніх не лише глибокий смуток на обличчях, але й гарячі сльози на очах...

Нарешті 6 червня, при переповненому соборі людьми, отці Микола Кривих і Орест Гудима відправили панахиду за спокій бл. п. Добродійки Параскеви 40 днів її упокоєння. Після панахиди отець митрат Василь Федак запросив присутніх на поминальний обід. У виповненій залі собору, під час поминального обіду, промовляли отці Теодот Глуханюк і Орест Гудима, а також голова соборної громади пан Є. Криворучко та пан П. Маєвський, пані Н. Бал, голова КУК, відділ в Гамільтоні, пан Балабан, п. Дроздовський, пані В. Логин, п. М. Лаврик.

Ким була бл. п. Добродійка Параскева для Гамільтонської соборної громади? Чому громада з такою пошаною, достойно й велично її поховала? Та чому так глибоко, болюче й з великим смутком переживає її втрату?

Від самого початку, після прибуття отця митрата Василя і пані Добродійки Параскеви Федак до Гамільтонської громади Св. Володимира, у вересні 1950 року, і до останнього дня її життя, пані Добродійка була отим животворчим рушієм, навколо якого організувалось і кипіло життя громади.

Добродійка вміла й встигала на час скрізь побувати, всім поцікавитися, про все розпитати, а де потрібно дати пораду чи допомогу.

Її трудолюбивість і працездатність були безприкладні. Від часу заснування, у вересні 1950 року й до кінця свого земного життя, провадила Недільну Школу, в якій завжди було чотири групи, з 4 - 5 учительками.

Була постійною виховничкою молодшого відділу СУМК. Любила й вміла надзвичайно майстерно розписувати писанки. Завжди щиро навчала дітей школярів, молодь СУМК-у і взагалі всіх тих, хто хотів навчитися цього мистецтва.

Дуже активною була пані Добродійка і в жіночій організації С.У.К., відділ ім. Лесі Українки в Гамільтоні.

Що ж до загально-громадського життя, то можна з певністю сказати, що в Гамільтонській православній громаді Св. Володимира, за час перебування отця митрата Василя і пані Добродійки, не відбулося ні одного підприємства, щоб пані Добродійка не поцікавилася, не допомагала, не дораджувала, не виконувала бодай якоїсь функції. Недивлячись на таку активність, а часами навіть настирливість, пані Добродійка Параскева, як жінка і як людина була надзвичайно скромною й невимогливою.

Вирощуючи й виховуючи трьох синів на одній платні отця Василя, вони жили дуже скромно, а не раз таки і досить обмежено, та ніяких домагань пані Добродійка ніколи ні до кого не висловлювала. Недивлячись на матеріяльні обмеження, пані Добродійка Параскева була надзвичайно гостинною. Незалежно хто, звідки і в котрій годині завітає до хати отця митрата Василя, пані Добродійка вітала й гостила з такою непідробленою щирістю та відданістю, що людині неможливо було відмовитися.

Будемо завжди молитися, щоб Господь Бог послав Їй вічний спокій на тому гарному півострові-цвинтарі, де чудові берези і верби будуть Їй вічно тихесенько шепотіти про ту прекрасну, ранню, лагідну весну, яку Вона бачила востанні на Вербну Неділю. А душу Її, щоб оселив Господь там, де всі Праведні спочивають, і тут, на Землі, сотворив Їй Вічную Пам'ять з роду в рід! **П. Маєвський**

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

ПОМІДОР — ЗОЛОТЕ ЯБЛУКО

Саме так назвали італійці завезені з Південної Америки помідори. А вже з Італії у XVIII столітті потрапили помідори до нас.

Ще в минулому столітті цей овоч у деяких країнах вважався отруйним. А нині важко уявити собі стіл без цих яскраво-червоних плодів. У якому тільки вигляді ми не споживаємо їх! Помідори свіжі, консервовані, солоні, мариновані, сушені, ікра з томату, паста, сік... Любимо і цінимо їх за смак, за вміст вітамінів, органічних кислот та мінеральних солей. Помідори корисні всім, навіть людям з порушеним обміном, тим, що страждають серцево-судинними, шлуковими захворюваннями.

САЛАТКА

Помідори покласти у друшляк, опустити на кілька секунд у крутий окріп, зняти шкірку, і нарізати тонкими кружельцями, полити розбавленим оцтом, посолити, посипати чорним перцем, додати цукор і перемішати. Зверха посипати дрібно нарізаною зеленою цибулею і полити олією.

ПОМІДОРИ НАЧИНЮВАНІ РИЖОМ І ЯРИНОЮ

700 грамів помідорів
3 ложки рижу
2 моркви
1 корінець петрушки
1 яйце
2 ложки масла
листок салати
зелена петрушка і кріп
сіль за смаком
½ склянки сметанового сосу

Моркву й петрушку почистити, помити, нарізати дрібними кубиками і тушкувати з молоком і маслом. Коли готове змішати з рижовою кашою, дрібно нарізаною салатою, зеленню петрушки і яйцем.

Цією начинкою фаршерувати помідори, в яких зрізати на третину верхну частину, вибрати насіння і дещо сцідити сік. Фашеровані помідори зложити у змащену пательню, скропити маслом і дати до кухні, щоб запеклись. Подаючи на стіл полити сметанковим сосом і посипати кропом.

ПОМІДОРИ З НАЧИНКОЮ З ЦИБУЛІ

Помиті помідори зрізати з боку плодоніжки, вибрати ложечкою насіння разом із соком. Ріпчасту цибулю дрібно посікти, присмажити на олії, додати черству булку, дрібно нарізану зелень петрушки, сіль, перець, старанно перемішати і начинити помідори. Можна подавати на стіл гарячими, або холодними.

ПЛЯЦОК З ПОВИДЛАМИ

2¾ горнятка муки
½ фунта масла
1 горнятко цукру
2 яєць
1 ложка солодкої сметани
1 горнятко повидел — сливок або ягід.

Масло перетерти з мукою, вибити яйця з цукром, додати сметану і вилляти до муки, роблячи повільне легко замішане тісто. Розділити тісто на половину. Першу половину розтачати і виложити на помащену подовгасту посудину, краї тіста вирівняти довкола країн посудини.

Повидло розстелити рівним шаром, щоб не було порожнього місця. Другу половину тіста розтачати, покраяти на тонкі пасочки, накладати поверх повидла. Пекти у вигрітій 350° печі від 35 - 40 хвилин.

ЗАПЕЧЕНІ ЛОКШИНИ

3 або й більше яєць
1 горня солодкого молока
½ горнятка цукру
1 ложечка цинамону
1 ложечка ванілії
1 горнятко січених оріхів
½ ложечки соли.

Зварити домашнього тіста (локшини), сполоскати їх зимною водою і відцідити. Розбити яйця, цукор, цинамон, сіль і ванілію, змішати з молоком, додати оріхи. Вимішану масу вилляти до тіста і все разом вимішати. Вимастити ринку маслом, посипати кришками з висушеного хліба, виложити масу в ринку і пекти одну годину, або й довше у вільній печі (300). Коли спечеться краяти в квадратики і подавати гарячі. Можна також подавати зимні. Цукру можна додати, або зменшити до смаку.

Кабачки фаршировані

Кабачок нарізати кусниками по 4 до 5 сантеметрів, обібрати зі шкірки, вибрати м'якуш і наповняти м'ясним фаршем з рижом (так як для голубців), зложити в посудину, заправити гострим помідоровим сосом напів з гарячою водою. Тушкувати 20 хвилин, заправити 3 ложками сметами і хай ще раз закипить.

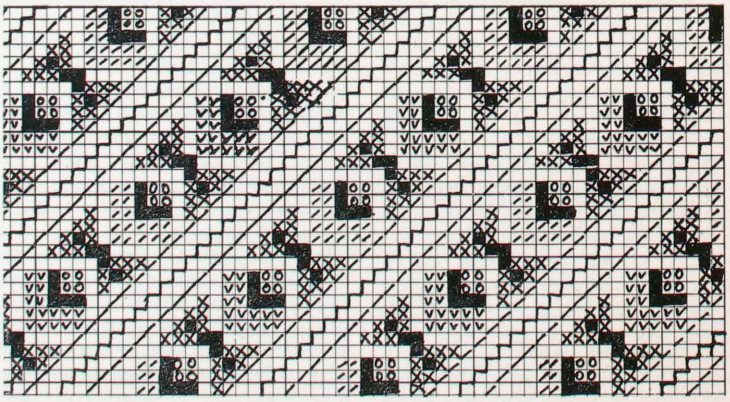

Декоративний взірець на подушку — село Босанче, пов. Сучава на Буковині.

Краски — ■ чорна, ° жовта, / зелена, < синя, X червона. Стіби: — хрестики, стебнівка.

Музей Союзу Українок, Східня Філія, Торонто

Відділ ім. Лесі Українки
у Форт Френсес, Онт.

щиро вітає

Центральний провід і все членство

Союзу Українок Канади

з нагоди його

Золотого Ювілею 50-ліття

Бажаємо світлих успіхів у наступних багатьох літах.

В. Ґушуляк, голова

М. Ґушуляк, секр.

Відділ ім. Олени Пчілки
в Мирнам, Алберта

вітає

ЦЕНТРАЛЮ І ЧЛЕНОК ПО ВІДДІЛАХ

з нагоди

50-літнього ювілею
Союзу Українок Канади.

Л. Ткачук, секр.

М. Дубелть, гол.

ВІДДІЛ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ
в ЕТЕЛБЕРТ, МАН.

з нагоди 50-літнього ювілею
Союзу Українок Канади

щиро вітає

Централю і всіх членок по відділах.
Бажаємо найкращих успіхів у майбутньому.

Михайліна Козар, голова

Катерина Медвідь, секр.

ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ
В РОЗА, МАН.

щиро вітає

Централю, Провінційні Екзекутиви і всіх членок по відділах

з нагоди 50-літнього ювілею
Союзу Українок Канади.

Висловлюємо глибоке признання проводові та всьму членству за пророблену пів-столітню працю, і бажаємо дальшого успішного рзвитку в майбутньому.

БОЖЕ ЩАСТИ!

Марія Чубей, голова

Анна Баран, секр.

ПОБАЖАННЯ

Панству Уляні й Михайлу Гомолам з нагоди їх 50-літнього Ювілею Подружжя, найсердечніші побажання складають Заряд та членки Відділу ім. Лесі Українки у Ванкувері. Замість квітів пересилаємо 15 дол. на журнал »Промінь«.

Лілія Митрук, голова
Олена Дзюбенко, коресп. секр.

З НАГОДИ МОГО 80-ЛІТТЯ

Мені сповнилося зараз 80 років життя. Я почуваюся до приємного обов'язку відзначити цей момент у моєму житті скромним громадським доконанням. Залучую чек, дар — $10.00 на поточні потреби Видавництва »Промінь«.

Єлисавета Лабюк,
Канора, Саск.

ISSN 0380-2140

P 14-O OCT 75
HAWRYSH MRS KATE
602-11112-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A2

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

Пані: — Ольга Фіголь — Едмонтон, Алта.	$28.00
Марта Лебедович — Суррей, Б. К.	10.00
Ольга Просват — Бімзвил, Онт.	10.00
Софія Островська — Кокітлам, Б. К.	10.00
М. Романюк — Ванкувер, Б. К.	7.00
Ірина Мушка — Оттава, Онт.	5.00
Д-ка Єлисавета Кокорудз — Шіго, Саск.	5.00
Веронія Слука — Де Па, Ман.	5.00
В. Камінська — Келґарі, Алта.	4.00
Една Павлик — Торонто, Онт.	4.00
Ольга Басса — Монтреал, Кве.	3.00
Е. Товстюк — Лашін, Кве.	3.00
П-во Гавриїл і Анна Охітви з Канори, Саск. з нагоди 50-ліття свого подружжя зложили на пресовий фонд	10.00

По $2.00: — Ніна Жовкевич — Содборі, Онт., С. Григоряк — Мейпл, Онт., д-ка Леона Ґоргіца, Ольга Муррей і Юлія Головата — Торонто, Онт., Г. Юськів — Ст. Кетеринс, Онт., Наталія Мадей і С. Редкевич — Монтреал К,ве., Т. Гусак — Давфин, Ман.

По $1.00: А. Семотюк — Вінніпеґ, Ман., А. Карпів — Монтреал, Кве.

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"

Саскатун, Саск. — Відділ ім. О. Кобилянської з нагоди членського чайного прийняття, Марія Гарбус переслала $150.00

Едмонтон, Алта. — Молодший відділ СУМК при катедрі Св. Івана з нагоди відмічення 25-ліття свого існування зложив на пресовий фонд журнала 25.00

Вінніпеґ, Ман. — Відділ ім. Л. Українки при катедрі Пресв. Тойці, реф. Д. Черевик зібрала $42.00 на передплати.

Лондон, Онт. — Відділ ім. Княгині Ольги, реф. В. Калюжна переслала $48.00 на поновлені й нові передплати.

Торонто, Онт. — Відділ ім. Княгині Ольги, реф. В. Кузьменко $30.00 на нові й відновлені передплати. Анна Бойко на пресовий фонд і $36.00 на передплати.

Йорктон, Саск. — Відділ ім. О. Пчілки, реф. П. $24.00 на передплати.

Кадворт, Саск. — Відділ ім. Княгині Ольги, С. Ґриба переслала $54.00 на передплати.

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Василь Перепелюк — Давфин, Ман.	**5**
В. Кузьменко — Торонто, Онт.	**2**
В. Калюжна — Лондон, Онт.	**1**
М. Тихонов — Лашін, Кве.	**1**
Н. Шемелюк — Едмонтон, Алта.	**1**
Веронія Гаррас — Фовм Лейк, Саск.	**1**
Анна Стечишин — Вінніпеґ, Ман.	**1**
Марія Кушнірик — Вінніпеґ, Ман.	**1**
Айда Ґіллат — Меймонт, Саск.	**1**

Щира подяка всім.

УКРАЇНСЬКІ БУКОВИНСЬКІ ВЗОРИ

СХІДНЯ ЕКЗЕКУТИВА СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ подає до відома, що АЛЬБОМ УКРАЇНСЬКИХ БУКОВИНСЬКИХ ВЗОРІВ в традиційних кольорах вже готовий.

Збірка нараховує 1,405 взорів на 74-ох окремих сторінках українською, англійською і французькою мовами, включно з історією, інструкціями і малюнками, як можна пристосовувати взори до модерної ноші. Книжка має історичну вартість і вичерпується, тож замовляйте негайно!

Кожна сторінка, розміром 9½" на 13", є добре розрахована, щоб їх можна було легко відчитати для вишивання.

Книжка видана в твердій оправі і може послужити вам як найкращий подарунок на свята, весілля, дні народження, ювілеї, і т. д.

Ціна Альбому в Канаді — $32.50 з оплатою; в Америці — $34.00 з оплатою.

Ціна поза границями Канади і Америки — $35.00 з оплатою.

Просимо висилати Моней-Ордер на повну суму ціну і оплату — з Вашим замовленням на адресу:
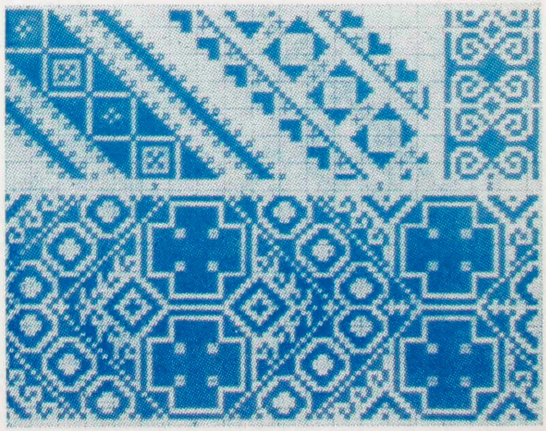
UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N., EASTERN EXECUTIVE ALBUM COMMITTEE CHAIRPERSON, Mrs. M. TELEGA 1402 HALL AVE., WINDSOR, ONT., CANADA N8X 4R4